

136 / 2
1992

საპარტოველო

ჩემს სამკვიდროსი
მღვსაბ ბნელოდა,
ჩანაიჩი მღვ
განთმნებია!

ნეთუ ეს, ღმერთო,
საპარტოველოა,
ღმერთო, ჩვენ ნეთუ
მარტოველინი ვართუ!

არჩილ სულავეური

„კავკასიური ტარტის წრა“ — 92

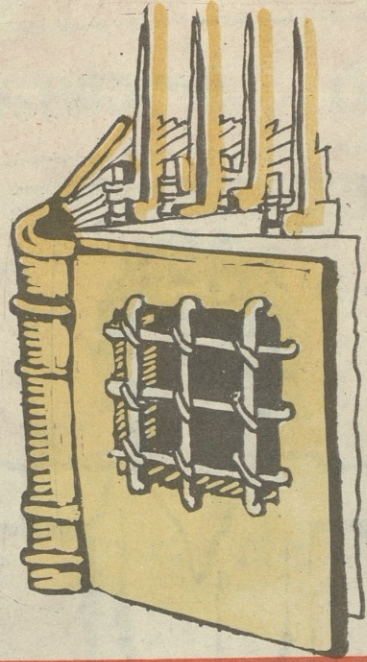
ISSN 0132-6015

საქსი

5-6 1992

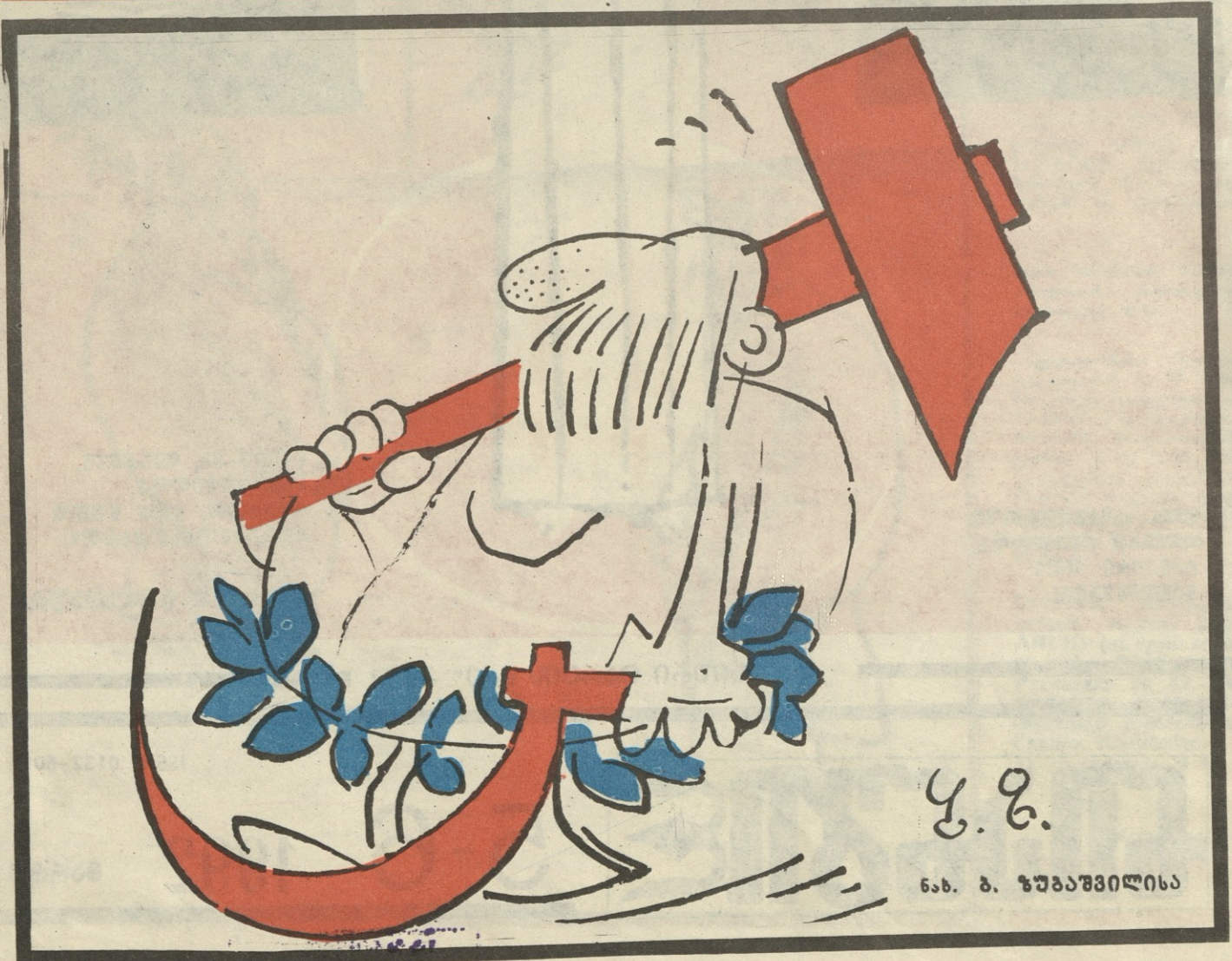
მარტი

რა თქვა ილიჩმა?
 — ცრემლი თბილისმა
 ხვობს ირჩიოსო,
 ვიდრე ღვინის სმა!
 რა თქვა სტალინმა?
 — დიდი კვალი მან
 დატოვა: ციხე,
 ტყვია, კალიმა!
 რა თქვა ნიკიტამ,
 რა იკირკიტა?
 — რაზეც ვწვივარო,
 ვფიქრობ იქიდან!
 რა თქვა ბრეჟნევი?
 — შე ხომ მემჩნევა:
 ვინც რა ჭამაო,
 იგი შერჩება!
 რა თქვა იურამ,
 ჩემო იორამ?

— რაც სხვამ თქვა, იგი
 გამიმეორა!
 რა თქვა ჩერენკომ
 ანუ კოსტიაში?
 — სანამ რაიმე
 მისწი-მოსწია,
 კრემლის კედელში
 ჩაღო „კოსტია“!
 რა თქვა გარბაჩაში?
 — დაღო დამბაჩა,
 თუმც არ უნდოდა,
 დააბარბაცა
 იშპერიაც და
 მისი პარტიაც!..
 თვითონ გადარჩა!..

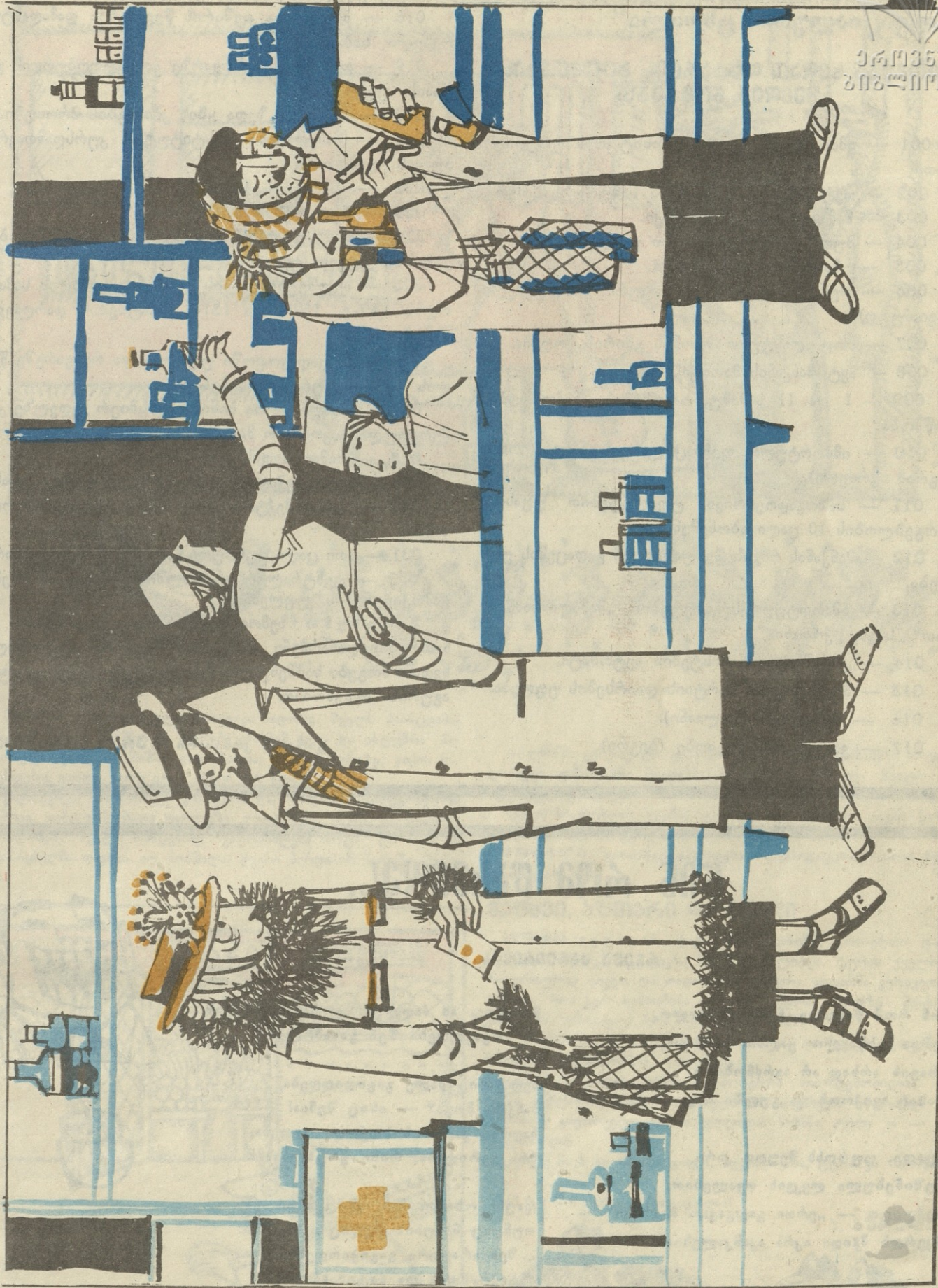
აკციპიტარი

ყ. გ.

ნახ. ბ. ჯუგაშვილისა

2004

— ნაშტანი-ტკვიანია ეს ჩემი ნაცნობი: სულ ამოწერილი აქვს, რა წამლებიც იშოვება ჩვენს აფთიაქებში და ავადაც იმის შიხედვით ხდება!..

ნახ. ჯ. ლოლუასი

საერთაშორისო
ბავშვთა
ზოგადი განათლება

„ოფიციალური ცხრილი“

მოგავა ხვდათ ლატარიის ბილეთების შემდეგ ნომრებს:

- 001 — იმპორტული ავეჯის გარნიტურის ფოტოსურათი.
- 002 — ავტომანქანა „გაზ-24“-ს საბურავის კამერა.
- 003 — მამაკაცის მაჯის ფოლაქი.
- 004 — პურის ურიგოდ შექმნის უფლება.
- 005 — ჩაქობილის ფიტული.
- 006 — თუნუქის ტაფა (მექანიკური ჩასართყმელი თავითურთ).
- 007 — სოციალისტური შრომის გმირის წოდება.
- 008 — ავტომანქანის მართვის უფლება.
- 009 — I და II სამამულო ომების ინვალიდობის მოწმობა.
- 010 — იმპორტული ფეხსაცმლის ზონარი (ერთი, მაგრამ გრძელი).
- 011 — საზოგადოებრივი ტულეტებით უფასოდ სარგებლობის 10 ცალი აბონემენტი.
- 012 — მანქანის რიგის შვილისათვის გადაცემის უფლება.
- 013 — იმპორტული სიგარეტების „მამალი ნამწვევებით“ სავსე ქრთანი.
- 014 — კალშნიკოვის სისტემის ავტომატი.
- 015 — პოლიტიკური პარტიის დაარსების უფლება.
- 016 — ანაღინი (მთლიანი).
- 017 — ვალერიანის წვეთები (ბევრი).

- 018 — მწერალთა კავშირის წევრობის დამადასტურებელი საბუთი.
 - 019 — თურქეთის საზღვარზე ელექტრობურდის გასვლის უფლება.
 - 020 — მამაკაცის ზედა ყბის კბილების პროთეზი.
 - 021 — სამედიცინო ინსტიტუტის კურსდამთავრებულის დიპლომი.
 - 022 — სარეცხის საპონი.
 - 023 — ბულალტრის თანამდებობა.
 - 024 — თავისუფლების ქუჩაზე ნებისმიერი შენობის კარის აკედვის უფლება.
 - 025 — ხელშეუხებლობის გარანტია სისხლის სამართლის 149-ე, 150-ე და 151-ე სტატიების დარღვევის შემთხვევაში.
 - 026 — საავადმყოფოში უფასოდ და რიგგარეშე წოდების კვარტალური აბონემენტი.
 - 027 — კომუნალური ბინის ნებისმიერ კედელზე კომერციული საკომისიო მაღაზიის მიშენების უფლება.
 - 028 — თამარ მეფის გულქანდა.
 - 029 — ილია ჭავჭავაძის სახლ-მუზეუმის ერთი ოთახი.
 - 030 — ათასი პექტარი მიწა მესხეთ-ჯავახეთის რაიონში.
 - 031 — ათი ცალი უცხოური წარმოების ხელყუმბარა.
 - 032 — ცენტრალურ ჟურნალში რომანის ან პოემის გამოქვეყნების უფლება.
- შენიშვნა:** ზემოთ არაღნიშნული სერიებისა და ნომრების დანარჩენი 499 ათასი ბილეთის მფლობელთ ხვდათ მოგება სამშენებლო მასალა, თითოეულს — ორი აგურის ოდენობით!

ტირაჟის კომისარია გუბრამ ინასარიძე

წინ რომ წახვიდე!..

რჩევა კარიერისტს

წინ რომ წახვიდე, ჩემო ძმობილო, უნდა ისწავლო ყალბი ხარხარი, არავის არსად არ აგრძნობინო, რასაც ფიქრობ და გულში რაც არი!

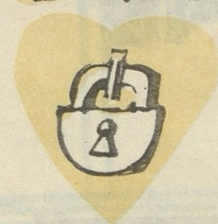
ეცადე, უფროსს შეულო კარი შეშინებული ლეკვის თვალებით, შეჭფიცო — „ერთი გიდგავარ მხარში!“ — მკერდს შჯილი იკრა აქანკალებით!

ყოველ სიხსამზე დაუგდე ენა: ვინ ვისთან დადის, ვინ რაზე მსჯელობს!..

მხოლოდ ამ ძაღლურ ყოფა-კბენისთვის არ მოგაკლდება შენ გასამრჩელო!

ხელფასიც მალე გაგიდიდდება, მანქანა მოვა? — ისიც შენია! ხალხში კაცობის სტჰოდი დიდება, რის გერიდება, რისი გრცხვენია?!

დაუმეგობრდი მას, ვინც გკირდება, თუნდაც ნამუსის ქუდიც აგხადოს!.. ... შენ არაფერი გაგიჭირდება, ანტიქრისტევ და ანტიმამადო!..

ხვთისნიერ უძილაური

— ეს ჩემი ცოლი შეათქვამს მიდის თურქეთში, ძალიან მოსწონს იქაურობა და, იქნებ, მრავალცოლიანობაზეც დაფიქრდეს!

ჯიქი და მგელი

ერთხელ ჯიქმა მგელი დააბრუნა ნაღებზე. მგელს მაინცდამაინც კარგად არ ენიშნა ეს, მაგრამ სიხარბემ ძლია და ესტუმრა მისი სპინძელს. გაოცება შიშში გადაეზარდა, როცა სუფრაზე, ჯიქის ნათესავეების გარდა, ვერც ერთი მხეცი ვერ შენიშნა.

გადაწყვიტა, სიფრთხილედ გამოეჩინა და, მეშვიდედ საღვთაგანდელს შემდეგ, უარი განაცხადა დაღვებზე. ლეოპარდმა, რომელიც სუფრას თამაშობდა, მგელს რამდენიმე გაფრთხილება მისცა და რაკი ამ უკანასკნელმა თავისი არ მოიშალა, ლეინო პირდაპირ სახეში შეასხა!..

— ლხინში გვიღალატა და გაჭირვებაში რაღას გვიზამს?! — დაიღრღინა დანარჩენმა მხეცებმა, დაეძგერნენ საწყალ მგელს და სულ ტყავი გადაჭრეს!..

მგელი სიცოცხლის უკანასკნელ წუთამდე ნანობდა თავის წინდაუხედაობას, მაგრამ გვიან იყო.

მორაღი: ვისთანაც გაჭირვება არ გამოგიცდია, მასთან ნურც ლხინს გაიზიარებ!

ვეფხვი, აფთარი და მგელი

აფთარმა ვეფხვის დავლებით შეამოწმა ერთ-ერთი დაწესებულება, რომელსაც ტურა ხელმძღვანელობდა. ტურას ყველაფერი ღრუღად გაეგო და თაღარიგაც დაეკირა. აფთარმა ვერავითარი საშხილი რომ ვერ აღმოაჩინა, მზერა კედლის საათზე შეაჩერა, კარგა ხნის გამოსული რომ იყო მწყობრიდან.

— მოაშორეთ! — დაიღრღინა აფთარმა და მგელს გადახედა, რომელსაც ტურის მოხსნა ევალებოდა.

მგელი ვერ მიხვდა, ტურა მოეშორებინა თანამდებობიდან. თუ საათი კედლიდან, მაგრამ თანამდებობის დაკარგვის საფრთხემ სიფრთხილედ გაუორკეცა: საათი კედლიდან მოხსნა, ტურა კი — თანამდებობიდან.

ვეფხვმა რომ ეს ამბავი გაიგო, ბევრი იცინა, ტურა კი დააწინაურა.

მორაღი: თავისთავად ცხადია!

ა. გურული

«სოციალისტური ჟენე პიზანი»

სოციალდემოკრატიული ჟენე პიზანი

დღესდღეობით, როცა კომუნისტურ-მა პარტიამ, ნაცვლად ისტორიულად აუცილებელი ტრანსფორმაციისა, კვლავ გამოპყობ თავისი ბრძოლები, უპირაინ იქნება გაეცხსნენოთ, რაღა თქმა უნდა, სატირულ-იუმორისტული თვალსაზრისით, ამ პარტიისა და მისი ეგრეთ წოდებული მრწამსის მომღერალ მელექსეთა ის აბრაკადაბრა, რომლითაც ეს ვაი-კალმოსნები ცდილობდნენ ბოლშევიკური ხელისუფლების გამართლებასა და განმტკიცებას.

ამის შესანიშნავ, მაგალითად, გამოდგება პროლეტარული მწერლების წარმომადგენლის, ფრიდონ ნაროუშვილის დეკლები, რომელთაც თავის დროზე საბჭოთა ხელისუფლების ბევრ ავ საქმეს დაუკრეს კვერი. დღეს კი თავიანთი შინაარსითა და თუ ფორმით მკითხველის სამართლიან ირონიასა თუ და ღიმილს აღძრავენ.

1925 წელს დაბეჭდილი ნაროუშვილის მოზაიკური პოემიდან — „პოლიტიკური პოემის დეკლარაცია“ — ამოვიღეთ რამდენიმე იმეამინდელი პოლიტიკური საზრისით დამუხტული სტროფი.

ადიშუარ ბიორგაპე

I

„პოლიტიკური პოემის“ ამ ერთ-ერთი საწყისი პასაჟით პოეტი გმობს ყოველივე ეროვნულს და უმღერის კოსმოპოლიტიზმს.

შენ ერთნაირად გაქვს სიხარული ყოველ მთების და ყოველ მხარეთა, შენ მშობლიური გაქვს სიყვარული კაცობრიობის დიდ მდინარეთა... გესმის ნილოსის ღელვის ხმაური, გამოძახილი მთა და ბარისა, ვოლგა... ხუანხე... ლენა... ამური... და წყალვარდნილი ნიაგარისა. არა „ცა ფირუზ ხმელეთ ზურმუხტი“ და „ეროვნული“ მტკვარის ღუღუნის! შენს პოემაში მოისმის ზღვათა და მდინარეთა მძლავრი გუგუნის.

II

„პოლიტიკური პოემის“ ერთ-ერთი მომდევნო პასაჟით პოეტი უმღერის გპუ-ს (ანუ შინსაკომს). აქვე შევნიშნავთ, რომ შემდგომში გპუ-მ (ანუ შინსაკომმა) თავი

ნაროუშვილიც და მისთანაიც გაისტუმრა მოუსავლეთში.

რომ რესპუბლიკა სოციალისტური მიმე ინდუსტრიით იყოს მოფენილი, მისი ორგული და მავნებელი დიქტატურის ქუსლით იყოს გათელილი... ვაშა „გ.პ.უ.“ — შენი განაჩენი ბოლშევიკურად არის დაწერილი! როგორც პოეტმა — პოლიტიკურმა უნდა შეასრულო შენი გაკვეთილი: სოციალიზმის ყველა მავნებელი დიქტატურის ტყვიით იყოს დახვრეტილი. ვაშა „გ.პ.უ.“ — შენი განაჩენი ბოლშევიკურად არის დაწერილი!

III

„პოლიტიკური პოემის“ შემდგომი პასაჟით პოეტი ხოტბას ახსამს კლასობრავ სიძულვილს. თუკი სხვაგან იგი ილაშქრებდა მუშაინტარული ინტელიგენციის, მისი გამოთქმით, „შოვინისტ“ ივანე ჯავახიშვილისა და „კაციქაშია“ ვახტანგ კოტეტიშვილის საწინააღმდეგოდ. ამჟერად ქადაგებს დაუნდობელ ბრძოლას ტექნიკური ინტელიგენციის წინააღმდეგ.

სახლი ინეინერს რეაქციონური, ძველის ნანგრევებზე აუშენებია, ციხისებური, რაღაც ეროვნული ორნამენტებით დაუმშვენებია... მტრობა ჰქონია გულში განზრახული შავრახმელების ფარულ მიზნებისანს, რომ დაეღუპა ჩვენი გაზაფხული, რომ ქვემეხები დაემიზნებია. განთქმულ ინეინერს ჩვენი რესპუბლიკის აღორძინებით „გაუხარებია“, თურმე ჰქონია ზრახვა ჭალათური, თურმე ნილაბი აუფარებია... კლასიურია ძალზე შენი ნერგი, ხარ კლასიური ღვარძლით ბედნიერი: ტყვიით გახრული შუბლი ინეინერის პოეზიაა ჩემთვის მშვენიერი.

IV

„პოლიტიკური პოემის“ შემდგომი პასაჟში პოეტი ხოტბას ახსამს წოდებრივ (ამჟერად საშენდრო წოდებისადმი) სიძულვილს.

შენ დიქტატურის თუ ხარ მომღერალი, თუ გსურს კაცობრიობა იყოს ბედნიერი, ტყვიით გახრული შუბლი გენერალის პოეზიაა შენთვის მშვენიერი.

ამ მხრივ იმარჯვებ და კიდევ გადარჩე, კაცობრიობა ხომ არს შენი ერი, მტრისა დახვრეტა, კლასის განაჩენი პოეზიაა შენთვის მშვენიერი.

„პოლიტიკური პოემის“ შემდგომი პასაჟით პოეტი ხოტბას ყოველივე ქართულს, მათ შორის ცხოველთა ქართულ წიშსაც (კერძოდ, ღორის წიშს).

ამავე პასაჟში იგი ჯერ არნახული და არგაგონილი ასოციაციით მოგვიწოდებს როგორც „წუნკალი“ ქართული ღორის, ასევე ქართულ მეფეთა შვილიშვილების გადაშენებისაკენ.

არ ვივინები... ვამბობ სანიშნოდ, გვინდა პროლეტტი საღ გემოვნების, თქვენ რომ წუნკალი გადააქოშოთ, გამოვა ღორი სხვა ეროვნების, ხორცის პრობლემა გადაიჭრება, თუ კოლექტივი არის მთლიანი, რაც შეიძლება ქვეყნად ღორები გამრავლდეს უხვი, პროლეტტიანი. რაც შეიძლება შემეცირდეს რიცხვი ქართულ მეფეთა შვილიშვილების... რაც შეიძლება მომრავლდეს რიცხვი წუნკლების ნაცვლად იორჭიურების!

VI

„პოლიტიკური პოემის“ ბოლო პასაჟით კი პოეტი დიდხ აღტყინებითა და მძლავრი აკორდებით უმღერის პარტიის ბენერალურ ხანხა და სოციალიზმს.

ერთი და არა მრავალი გზანი აბობოქრების, რღვევის ხანაში. სოციალიზმი — ჩვენი მიზანი ხორციელდება ჩვენს ქვეყანაში. შეტევა მარჯვნივ! შეტევა მარცხნივ! ბრძოლა აშკარა! ბრძოლა ფარული! მგლების ღმუილმა ვერ დაამარცხოს პარტიის ხაზი გენერალური.

ტუხლიკაცია მოამზადა
ადიშუარ ბიორგაპე

მღვთოიოოა?!
თქვენ მინებებ, ერთი
ქვირან, ჩვენს ვომში გვთოა უკ-
სურნობოო! აბა, შუამონ-
გეთ, ხომ არ მოკ-
ნანოთ?!

შეკვნი ეროსი მანჯგალაძის ხსოვნას

ვენაერთელა სასტუმრო ოთახი. კედლები გაქუცულია, შპალერი — გახუნებული. კედელთან დიდი, ძველებური ბუფეტი დგას, მოპირდაპირე მხარეს — ფართო ტახტი, რომელზედაც კედლიდან ჩამოშვებული ფარდაგია გადაფარებული. ფარდაგამოფარებული კედელი აჩონჩხილია მოზარნიშებული ხმლებით, დამბაჩებით, იქვე ტყავმოშვებული ფიფინურებიანი დიორაჟი ჰქვია. ქალბატონი თეკლა ტახტზე ზის და ქვირთვსა და წერილებს ათვლიერებს. თავადი ლევანი დინჯად ბოლთასა სცემს დარბაზში. ქალბატონი მოხიბვნილია, მაგრამ ძველებურად წელგამართულია და ვაჟკაცური იერი აქვს.

შემოდის აკოფი. ბარძა: კნიაზს, ზნაჩიტ, მამაჩემს გაუშარჯოს!

თავბადი ლევანი: გაგიმარდვოს, შვილო აკოფ... ტო ესტ, ელისხარი ვედარაფრით მივეჩვიევი... ჰო, იმას მოგახსენებდი კვირა დღესა, მარიაშობასა, რაღა, დღისმშობლის ეკლესიაში ვიყავი...

ბარძა: ბევრი ხალხი იქნებოდა, აი, კნიაზი! ლევანი: დუნია! მთელი დუნია იქ იყო! მაგრამ რა გინდა?! კეთილქველმოქმედთა საზოგადოების ბანკეტი გეგონებოდა. ხადრა არის ჩვენებური, ლაზათიანი, ლურჯ-სუფრავანაწებოანი პურ-მარტლები?!

ბარძა: დაშობიანი!

ლევანი: ვოტ, იშენო, დაშობიანი! გაგიგონია?! გეგონებოდა კაცსა, რომა ეს ამოტელა ხალხი ბუტერბროდების პეკინაჟე წამოსულაო!..

ბარძა: ვაა! ჰაჰ, ხაკლავი არ იყო, კნიაზ?

ლევანი: კაკოი ტაში ეხლა ვენაცვა, ერთი კამბენი ხუთი ათასი თუმანი ღირსი მერე ვანვედი აქით ჩემთვის მოწვევით, კვიპაროსებში ჩიკჩიკ-გალობდა მშვენიერი

აი, ისა... ისა, კაცო, შავი რომ არი და ყვეთელი ნისკარტოვანი... კაკ ეტო?! ბარძა: სალავი, კნიაზ!

ლევანი: არა, კაცო, უმფრო მოზრდილი რამ სარისი.. ბარძა: ზნაჩიტ, ორი სალავი!

ლევანი: ეხლა შენ კარგად მღერიხარ, აი, განსაკუთრებით იმასა, „ჩამაახსი, ერთიც უნდა გადავკრა!..“, მაგრამ იმ ორ სალავის, მე გგონი, მესამე სალავისაც მივაყოლებსი მე შენ გეკითხები, კაკ „პროპუსკ“ ქართულად? ბარძა (შეშინებული): რა პროპუსკი, მამიჯან?

ლევანი: რა და, ვერც ერთ კომიტეტში ფეხს რომ ვერ შეადგამ, გინდა ახალში და გინდა ძველში.. თეკლა: საშვი, აკოფ, საშვი!

ლევანი (გულსმოფონებული): ვოტ ვოტ, საშვი, კაცო! ისე გალობდნენ, ისე გალობდნენ საშვი, მასა! რა სასიამო მასა!.. ბარძა (თეკლას): თქვენ გიშველათ დმერთმა, კნინა, თორემ მართლა მამკლავდა!.. (იქით) ამას კარგა ბლომად უგალობენ თაშვი!

ლევანი: გავიხედე, კაცო, და თვალს არ დაუჭერევი, მოდის... ბარძა: ვინ მოდის, კნიაზ?! ლევანი: ენდრონიკოვი! ბარძა: ვაა!

ლევანი: ზახრუმა! არა, ყველაყანი რომა ხალხში გაერივნენ! ეგა... ეგა ღორის სიფუნკულატი! თეკლა: „სიფუნკულატი“ რა არის, ჩემო ძვირფასო?

ლევანი: რა არის და, ეს ლათინური სახელის წოდება იმისა... ჰო, ტილისა! ბარძა: ისე კაი სახელი კი არი, აი! ფრანგულათა ელერაჟს — სე ფუნკულ... ლევანი: რა ელერაჟს, კაცო?! (აღშფოთებული თეკლას მიუბრუნდება) დო ჩემო, მთელი კომუნისტების მთავრობა ხალხს ტილებს უწოდებდა მენთეშაშვილის თუ მანთაშოვის წყალობითა და გონებაშხვილობითა, ეგ ოხუნჯი ეგა!

ლევანი: მერედა, ჩემო კარგო, განა თვითონაც ხალხიდან არ არიან გამოსულნი? ლევანი: დიახ, სწორედაც რომ ხალხს განეკუთვნებიან, მასა, განსხვავებულობა მხოლოდ ისაა, რომა უფრო დამსხვილდნენ. ხალხური ანდაზაცაა: „ღორის ტილი ფუნჯედ დაისვი... მერე... მერე მერე ფუნჯედ გადაისვიო!“ თეკლა, შენ ძალიან ჰკვიანი ქალი ხარ! გავიხედე, კაცო, და თვალს არ დაუჭერევი, მოდის...

ლევანი: რა ელერაჟს, კაცო?! (აღშფოთებული თეკლას მიუბრუნდება) დო ჩემო, მთელი კომუნისტების მთავრობა ხალხს ტილებს უწოდებდა მენთეშაშვილის თუ მანთაშოვის წყალობითა და გონებაშხვილობითა, ეგ ოხუნჯი ეგა!

ლევანი: მერედა, ჩემო კარგო, განა თვითონაც ხალხიდან არ არიან გამოსულნი? ლევანი: დიახ, სწორედაც რომ ხალხს განეკუთვნებიან, მასა, განსხვავებულობა მხოლოდ ისაა, რომა უფრო დამსხვილდნენ. ხალხური ანდაზაცაა: „ღორის ტილი ფუნჯედ დაისვი... მერე... მერე მერე ფუნჯედ გადაისვიო!“ თეკლა, შენ ძალიან ჰკვიანი ქალი ხარ! გავიხედე, კაცო, და თვალს არ დაუჭერევი, მოდის...

ლევანი: დიახ, სწორედაც რომ ხალხს განეკუთვნებიან, მასა, განსხვავებულობა მხოლოდ ისაა, რომა უფრო დამსხვილდნენ. ხალხური ანდაზაცაა: „ღორის ტილი ფუნჯედ დაისვი... მერე... მერე მერე ფუნჯედ გადაისვიო!“ თეკლა, შენ ძალიან ჰკვიანი ქალი ხარ! გავიხედე, კაცო, და თვალს არ დაუჭერევი, მოდის...

ლევანი: დიახ, სწორედაც რომ ხალხს განეკუთვნებიან, მასა, განსხვავებულობა მხოლოდ ისაა, რომა უფრო დამსხვილდნენ. ხალხური ანდაზაცაა: „ღორის ტილი ფუნჯედ დაისვი... მერე... მერე მერე ფუნჯედ გადაისვიო!“ თეკლა, შენ ძალიან ჰკვიანი ქალი ხარ! გავიხედე, კაცო, და თვალს არ დაუჭერევი, მოდის...

ლევანი: ენდრონიკოვი! ბარძა: ვაა!

ლევანი: ზახრუმა! არა, ყველაყანი რომ ხალხში გაერივნენ! კუშ ფეხი ბაკინდან გამყოფი, შევა რაღა, ნახირ-ნახირაო! ანუცავას ფრიაკი, გუნჯის შენა, ენდრონიკოვის, ერთი გაცრეცილი ჩოხა და დეაჯლაგი ცხენი რომ ენატრებოდა... რევოლუციის შემდეგ, ვოტ, იმ ქვეციან თავზე შავი

ცილინდრიც დაუხურაჟს, ყელზედაც დიდი, შავი „ბაზოკა“ გაუკეთებია... ბარძა: სეპელა, კნიაზ?

ლევანი: დიახ, პეპელა! პეპელა დამურა!

ლევანი: ალბათ შემოდგომის დამის დიდი პეპელა იყო, თავისით რომ შემოფრინდება ხომლდე აივანზედ, ფრთების ლამაზი ფარფაღით... თორემ ისე ხად დიპერდა? ლევანი: რის დიჩერდა, ქალო?! ზედ ყელზედ უკეთია შავი ხელთათმანებრიც აცვია, შავი გამაშებიცა, ეტლშიც შავი ცხენები უხია...

ლევანი: მოკლედ, მოშავდა რაღა! ლევანი (ერთობ ნაამები იცინის): და, და, აკოფ, გალუბჩიკ, მოშავდა. ბარძა: მერე იქიდან სახლში წაშავდებოდა!

ლევანი: კანენა, მერე წაშავდა... ბარძა: ზნაჩიტ, კნიაზ, მოშავდა და წაშავდა!

ლევანი: აკოფ, შენ ძალზედ ჰკუთის კოლოფი კაცი ხარ, ხანდისხან რომ არ ურევდე, მაგრამა... ბარძა: ვინ ურევს!

ლევანი: მოიცა, კაცო! ჰოდა, აი, ეგეთი ხალხის ხელშია ახლა ყველაფერი კოტე კი დემაგირზედ უნდა იქდეს?! მალეფხის მაგიერია?! ბარძა: ვაჰ, ვაჰ, ვაჰ!

ლევანი: დემაგირზედ გამახსენდა, მაგისი კუჩერიც, შეეძლე, რაღა, პარლამენტის დეპუტატად დაუნიშნათ!.. ალბათ, ყველაყა იმისი წყალობაა!.. ბარძა: ვინა, კაცო, ჩვენებიანთ გოუა!

ლევანი: დიახ, თქვენებიანთ გოუა! ბარძა: გაგიფიქრა, რა კაცი ბატი რომა, ორ ბატს ვერ მიიბარებ! თეკლა: რათა, გენაცვა?! აბა, როგორა გენბავს დემოკრატია, თუ მწველავი და შეეცდურ არ დანიშნე პარლამენტში?! ორსაც მიიბარებ და ათხაცა!.. ლევანი: ისეთი გაბღენძვით იქდა HA KOZHAH...

ლევანი: კოწლა კი არა კოფო! კოფოზე იქდა რამდენჯერ უნდა ვითხრა, გავვიგებს და მერე, ვაი, ჩვენი ბრალი... ლევანი: ჰო, დიახ, კოფო, მაგრამ პარლამენტში, შვილო ჩემო ელისხარ, მთავარი კოფო კი არა, კეფაა! გაიგევი!

ლევანი: კი არ აურიევი, პრიდუროკ, ესა ხიბლიის პერსონაჟია, გუნჯის? რუსულად რომა ვთქვათ — ივან, სომხურად — ომანენ! ეხლა ხომ ჩახვდი? ბარძა: პრაშუ პრაშენაი! (მეცა, ხელს ჩამოართმევს) ჰა არმიანსკი — აკოფ, რუსულად — ტრანშეი ისე, რომ იცოდე. მამი, ხამხედროს ლენინადი ბრძანდები!

ლევანი (იცინის): ჰა, ჰა, ჰა!.. აკოფ

ლევანი: კი არ აურიევი, პრიდუროკ, ესა ხიბლიის პერსონაჟია, გუნჯის? რუსულად რომა ვთქვათ — ივან, სომხურად — ომანენ! ეხლა ხომ ჩახვდი? ბარძა: პრაშუ პრაშენაი! (მეცა, ხელს ჩამოართმევს) ჰა არმიანსკი — აკოფ, რუსულად — ტრანშეი ისე, რომ იცოდე. მამი, ხამხედროს ლენინადი ბრძანდები!

ლევანი (იცინის): ჰა, ჰა, ჰა!.. აკოფ

ლევანი: კი არ აურიევი, პრიდუროკ, ესა ხიბლიის პერსონაჟია, გუნჯის? რუსულად რომა ვთქვათ — ივან, სომხურად — ომანენ! ეხლა ხომ ჩახვდი? ბარძა: პრაშუ პრაშენაი! (მეცა, ხელს ჩამოართმევს) ჰა არმიანსკი — აკოფ, რუსულად — ტრანშეი ისე, რომ იცოდე. მამი, ხამხედროს ლენინადი ბრძანდები!

ლევანი (იცინის): ჰა, ჰა, ჰა!.. აკოფ

ლევანი: კი არ აურიევი, პრიდუროკ, ესა ხიბლიის პერსონაჟია, გუნჯის? რუსულად რომა ვთქვათ — ივან, სომხურად — ომანენ! ეხლა ხომ ჩახვდი? ბარძა: პრაშუ პრაშენაი! (მეცა, ხელს ჩამოართმევს) ჰა არმიანსკი — აკოფ, რუსულად — ტრანშეი ისე, რომ იცოდე. მამი, ხამხედროს ლენინადი ბრძანდები!

ლევანი (იცინის): ჰა, ჰა, ჰა!.. აკოფ

ტრანზეის რა გულიანად გამაინცხვია... ძა-
ლზე მატრახაზი ზარ, აკოფ... შვილო ელი-
სხარ (აქეთ-იქით გაიხედ-გამოიხედებს), მო-
დი აქ (ძველებური დიდი ბუფეტის ბოლოს
გამოიღებს), სომხურზე გამახსენდა.. ჩემმა
სომეხმა დედაბიძამა, დენარაძემ ღორის-
მედიკოს-ბოზარჯიანცმა გამაჩვია. ფრა-
ნგულია თეკლა არ დაგვადგენ თავზედ, მა-
შინვე წნევას გამიზომავს...

პაოვს: ვაჰ, კაი რამე იქნება, აი!
თ. ლეჰანი (კონიასს ტიქებში ასხამს):
შენ გემო ნახე, მერე მებაღე მიიყოფი..

პაოვს (სულმოუთქმელად გადაკრავს):
იიფ, ერთობ ძალიან მშვენიერი რამეა... ვაჰ,
ის რა იყო პარიზში, კაცოო..

თ. ლეჰანი: და, და მშვენიერი რამ
არის ფრანგული კონიაკი პარიზში (სვამს).
ტაქ, რას იზამ, მდუღობის მდუღობი არ და-
იღვია!

პაოვს: კარგად ურტყით, აი, კნიაჰან,
ფრანციაში!

თ. ლეჰანი: მდაა! გურტყით და ამიტო-
მაცა ეხა (კონიასს ბოთლზე ანიშებს) აი-
რველ ადგილზედ მთელს დუნიაში!

პაოვს: შაიტა ერთიც ჩამახსნი (ტიქსს
გაუწვდის, თავადი ლეჰანი კონიასს უსხამს!)
დაახსნი, მაში, თუ დაღვია, დაღვია იყოს!

თ. ლეჰანი: შენ უკვე აჩიკრიკლი აი, იმ...

პაოვს (დაასწრებს): ხაშვი არ გამაგონო!

თ. ლეჰანი (იციინის): არა, კაცო, მათნ
შაშვები იყო, შა-შვი!

პაოვს (კონიასს წრუბავს და ეშმაკუ-
რად ეუბნება): ნადაად პირველი ადგილი
ეკუთვნის არა, ისე ამბობენ, მეორე ადგი-
ლზე სომხური კონიაკი გადისო, პოდა, კნი-
აჰან, ქართული კონიასის საქმე როგორ-
ღა, რომელ ხდგილზეა, მა?

თ. ლეჰანი (ტიქა თითქმის პირზე აქვს
მიყუდებული): გდებო მერდუ ნიში!

პაოვს (სახტად დარჩება): ვაჰ, მაგრები
ხართ, კნიაჰან, ჩემმა შუემ!

თ. ლეჰანი: ვინ-მეტიქი?!

პაოვს: ეს გიჟ ვრაცუა ქართველები
ხართ მაგრები, კნიაჰ..

თ. ლეჰანი (უცებ განრისხდება): მე შენ
გჩვენებ გიჟრაცუასა და იმ დრამატურგ
ერისთავას! ნა დუელ ვიწოვუ! დუელ! მა-
ნამდე კი შენ ვაგაგორებ იმ ჩემი შავ-ნი-
კორა კამბერისეთი! (ჩამოიღებს კედლიდან
დამბაჩებს) ქ ხარიერუ!

პაოვს (დამფრთხალი, მაგრამ ასეთ რა-
მებს უკვე მიჩვეული კაცის იერით): ეხლა
არ შემიძლია, კნიაჰ!

თ. ლეჰანი: რაეხს მიქარაში? რა მიქ-
ვია, არ შემიძლია?!

პაოვს: ნა რახვეტე, კნიაჰ, ალიონზე...
(მღერის: „დილით აღრე ალიონზე...“) ხაშის
მერე, თან ეხლა ხეკუნდანტებიც არა გყვან-
ნან.

თ. ლეჰანი: ეშმაკაც წაუღია ყველა
ხეკუნდანტი! მაგრამ ხაში კი ერთობ მშვე-
ნიერი რამაა, აკოფ!

პაოვს: პოდა, შე დალოცვილო, მეც მა-
გისთვის მოვედი. ხაშზე მინდოდა დამეპა-
ტიყე, შენ კიდევ — ქ ხარიერუ! ოხრად მი-
ტოვებ ახატანის, უიტანის, მატანის მამუ-

ლებს!.. არადა, ხუდ შენთვის მინდო...
(ტრისს).

თ. ლეჰანი (გულჩივილებული): ომსკია,
ტომსკია, ვაშინგტონსკი ოღებშიაცა მაქვს
ცოტაოდენი მიწები ნაყიდი, ის რადად და-
ივიწყებენ-ი ხუდ შენთვის არ მინდა, შვილო
ელისხარ?!

პაოვს: ტემ პაჩე... ამერიკა... (გულამო-
სკვნით ზღუქუნებს).

თ. ლეჰანი: კარქი, კარქი, ხვატიც ენ-
ლა შენი პლანი გამაცანი!

პაოვს (უცებ გამოიდარებს): ჭერ გოგო-
ლოს ახანოში წავალთ, მერე იქიდან — პე-
სკე, უორდანიას დუქანში, ასობი ზაკას!
ხაში თავისი შილდანი, მაჭიკით, უღელაძარ,
ჩლიქით, რამერეშით... ლავაშითა და ზედ
ჭაჭის არყითა!

თ. ლეჰანი: ვაჰ, ვაჰ, ვაჰ.. ესეც, ესეც
(ფრანგული კონიასის ბოთლზე მიუთითებს).
პაოვს: ებაც მჩუნო! პოდა, მერე ქ ხა-
რიერუ, შე დალოცვილო?! მამ, მშიერ კაცს

მოკლამენ?! ესე როგორ გამოიტე დვიდო
შვილო?!

(იციინან)

თ. ლეჰანი: ეს ოხერი, ესაქარაველ
კაცს მუდამა რომა კუჭი გადახალაშს ხო-
ლმე, ამაზედ არის ანდაცა — „კუჭი სჯის
და კუჭი ფიჭობსო!“ ტაქ! ისე კი ღირსი
იყავი, ერთი ცხელი ტუვია შიგ ნიკორა შუ-
ბლში დამეხალა, მაგრამ ხაში მაინც კარგი
რამაა! (მღერის):

დილით ხაში, ზედ ლავაში,
საგამოზედ ავჩალაში..

— ფაეტონი ხომ გაქ?!

პაოვს: ვაჰ, კანჩინა, კნიაჰ!

თ. ლეჰანი: პოეზალი!

პაოვს: პოეზალიოო..

(ფარდა)

ზურღან გეგნაშვილი

„ალკოპოლიზმი მომხანგრძობელია ხალხისთვის!“

ნახევარი წელი იქნება მა-
ლე, რაც მთელ რუსეთში უმაღ-
ლესი განკარგულებით მაგარი სა-
სმელების ვაჭრობა აიკრძალა და
ხალხი მოულოდნელათ უჩვეულო
პირობებში ჩავარდა. მაგრამ მრავ-
ალი ცნობით, ეს აკრძალვა დი-
დათ კეთილსაყოფელი გამომდგა-
რა მთელი ხალხისათვის და უფრო
ამ ომით გამოწვეულ რეფორმას
თავისი მნიშვნელობა აქვს თანა-
მედროვე შინაური ცხოვრების
მსვლელობაში. ცხადია, ალკოპო-
ლიზმი მომწამვლელია ხალხის-
თვის, მაგრამ უკანასკნელი ით-
რობა და იწამლება განსაკუთრე-
ბით იმიტომ, რომ გარშემორტყ-
მული უფცობის, სიბნელის და
გაჭირვების ჯოჯოხეთური პირო-
ბების გამო იგი მისდაუნებურათ
იძულებული ხდება ტანჯვა და
სოციალური გულისწუხილი მაგარ
სასმელში ჩააღრჩოს და მუდამ
თვალცრემლიანი არაყით გაბრუ-
ებულ თავდავიწყებას მიეცეს.
მამასადამე, პირველი ყოვლისა,
რადიკალურათ უნდა შეიცვალოს
ხალხის ეკონომიური და საზოგა-
დოებრივი ცხოვრების პირობები,
რომ ალკოპოლიზმს სოციალური

ფუძე მოეშალოს. კულტურულათ
და პოლიტიკურათ უნდა ამადლ-
დეს მთელი საზოგადოება, რომ
მის მომწამველ ბრჭყალებს აც-
დეს და ფხიზლად და გონივრუ-
ლათ შეხედოს ცას და დედამიწას.
საქმე მასიურ ლოთობას ეხება და
მისი საუკეთესოთ ამოგდების წა-
მალია სწავლა-განათლების გაგრ-
ცელება, ცხოვრების პირობების
გაუმჯობესება, საერთოთ გაჭირ-
ვების ცრემლის შეშრობა სითა-
ნადო სოციალური რეფორმების
გატარებით და არა კანცელიარუ-
ლი გზით, რომელიც არასოდეს
არ სწვდება ბოროტების მიზე-
ვებს და მხოლოდ ზედაპირულ,
დროებით და უფრო მოჩვენებით
ცვლილებას ახდენს. კიდევ უნდა
შეიცვალოს თვით პირობები, რო-
მელიც ალოთებს ხალხს, ეს კი
თხოულობს საზოგადოებრივი ძა-
ლების თავისუფლათ ამუშავებას
და რეფორმატორულ თვითმოქ-
მელებას.

ბ.წი

გაზეთი „შადრევანი“, 1915 წ.
№ 4, 12 იანვარი.

პუბლიკაცია მოამზადა
ალექსი ზინცარაშვილმა

საფინანსო-საინჟინერო სემინარი

ძველ პოსტზე უფუნა ძველი
ცოდების
მონანიების გამო აცალეს,
და ჩაესვენა მნათობი მისი,
როდესაც სკამი გამოაცალეს..

* * *

მხოლოდ ფულის მოხვეჭაა
მისი „ზრუნვის საგანი“
და ხშირ-ხშირად ესიზმრება
ციხის ბნელი საკანი..

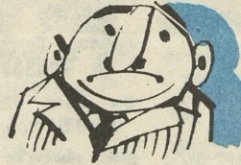
* * *

რაც „ქორწინდება“, მას შემდეგ
თეთრი გაურჩნდა თმაში...
ორმოც წელს მიუკაჟუნა,
თავი მგონია ბავშვი..

* * *

ხელქვეითებთან დიდგულობს,
მალიმალ მოსდის ბრაზია,
როცა უფროსი უწყრება,
მაშინ კრავიფით ნაზია!

გასუქდა და შრომა-გარჯას
თავი ხუდ მთლად შიანება!...
როგორც ვატყობ, ამ
ქვეყნიდან
წავა დაუგვიანებლად!

მხოლოდ თავისი სტომაქის
მოთხოვნილება აწუხებს!...
გონს მოვა, როცა ცხოვრება
შაგრადა მოუჭერს
მარწუხებს!

* * *

სანამ შარიფათს იჩენდა,
ბევრი ნდობდა და თაფლავდა,
შაგრამ მუის შემოეტალნენ,
როცა საქმეში ჩაფლავდა!..

* * *

რაც უფრო მალა მიიწევს,
მით უფრო დაბლა ეშვება!..
ვინღა უშველობს, როდესაც
უფსკრულში გადაეშვება?!

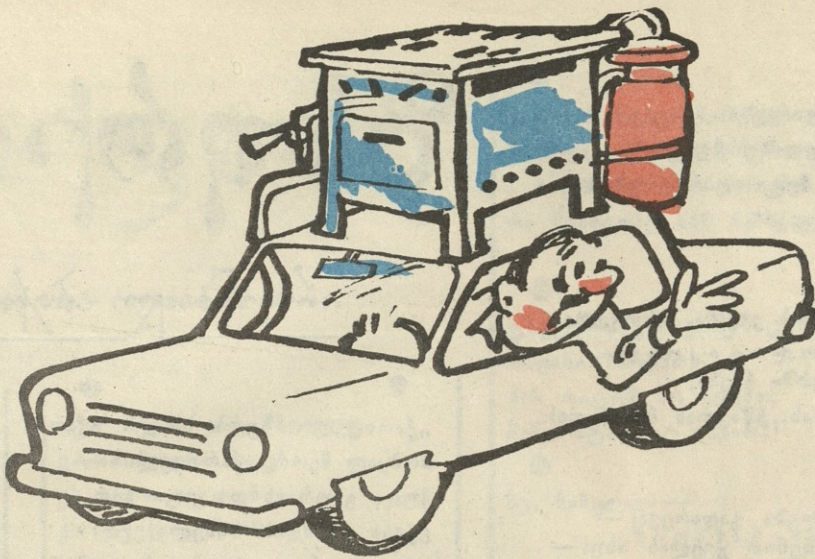
აღმანჯორ თაგაძე

— ხარკოვამდე რა ეღირება?
— ერთი კილომეტრი — ერთი
მანეთი!

ნ.ბ. ი. გვილაგასი

— აბა, რა მექნა?! ხენზინი არ არის და მანქანას გა-
ვით ვამუშავებო..

ინტელუენა... დოლარენსე!

ფალანგონი

ჩვენი ქვეყანაში, სხვა ქვეყნებისა-
გან განსხვავებით, ჯერ ფასებს ლიბერალ-
იზაცია დაიწყო, შემდეგ კი ხელფასების
მომართებაზე ზრუნვა. ჩვენებურიცა და ჩა-
პოსული კაციც, მალაზიის ცარიელ თარო-
ვსა და ბაზრის გაცოფებულ ფასებს რომ
უყურებდა, „რა ვფიქვლებას“ გაიძახოდა
და სრულიად უცნობს ისე დაუწყებდა სა-
უბარს, თითქოს დიდი ხნის შეგობრბუბე ყო-
ფილიყვნენ. მაგრამ ობტიმარს მანც არ
იტყვება და ახლა სხვა მალაზიისაკენ მიდი-
ოდა ამის ფიქრით, რომ იქნებ მე მანც
ვიყიდოთ! ბოლოს კი ვაწბილუბული ბაზრის
მიაშურებდა. ბაზარში შესული, ჯერ ყველა
დახლს მოივლიდა; ფასებს ვაიგებდა, მერე
ჯიბის სალაროს შეამოწმებდა, გაყოფდა და
ხელახლა იწყებდა დახლიდან დახლთან სი-
არულს. ვიყურ ფასებს რომ ვაიგებდა, ხან
გაბრაზდებოდა, ხან გაიცინებდა, ხან წი-
ლიდინებდა, ხან გამყიდველს გამოელაპარა-
ვებოდა:

— ომერთი აღარა გწამს?! ასე ივირად
რატომ აფასებ?

ხან ეხლმრებოდა:

— ელოვრამ კარაქს 200 მანეთად რომ
აფასებ, ასე იაფად რატომ ყიდის?! 500 მან-
ეთი უნდა დააფასო და უფრო მალე გაყი-
დეს!

— მაგ გატეხილ კვერცხებს 3 მანეთს
რომ აფასებ, ხვალისათვის ხომ აღარ ვარ-
გა?! თითოში 1 მანეთზე მეტი რა გინდა?!
ხოვან საქონლის ფასი ქალაღლზე ეწერა,
ხოვან კი განცხადებები გამოცერათ:

„ვაშლს ქაღებზე არ ვყიდის“

ეს, ალბათ, იმითომ, რომ ქაღები სულ
ევგარებთან, კაცები კი ჯუბოლ იწონიან და
ფულს იბდიან.

მერე ადვილს კი ეწერას:
„ინდაური იყიდება მხოლოდ დოლარებ-
ზე!“

ელვის სისწრაფით იწეოდა ფასები ყვე-
ლაფერზე და ელვის სისწრაფით ვლდებოდა
ბაზრის ამბები ქალაქის ერთი კუთხიდან
მეორეს. ერთ დღეს შეფასებული საქონელი
მერე დღეს ახალი ღირებულებით განისა-
ზღვრებოდა და მის საყიდლად წინა დღეს
მოგროვილი ფული, მერე დღეს აღარ კმა-
როდა.. მალაზი ფასების შემყურე ზოგი
ადიმიანი თავს იმით ინუგუმბდა, რომ სხვა
ქალაქებში უფრო სიძვირეა და ჩვენ კიდევ
რა გვიშავსო! მაგრამ ავიწყდებოდა,
რომ ის „სხვა ქალაქები“ სუქართ-
ველში არ იყო, და რომ იმ „სხვა ქალა-
ქებში“ ხელმძღვანელობამ ხელფასი ბაზრის
ფასებთან შეფარდებით ვაზარდა.

ფასების ლიბერალიზაცია ყველაზე მე-
ტად ხელფასით მცხოვრებ ხალხზე ახდენდა
ზეგავლენას. და თუ ამას იმასაც დავუმატ-
ებთ, რომ ხელფასს თვეობით ვერ ვლუბუ-
ლობდით, ადვილი წარმოსადგენია, რა ვასა-
ჭირში ვიქნებოდით ხელფასის შემყურე ხა-
ლხი!

ბაზარში ფულიანი ხალხიც ბევრი იყო.
ისეთი ფულიანებიც, რომ საქონელს არც
კი აფასებინებდნენ. ჯერ აწონინებდნენ და
მერე უკითხებოდნენ, ჩემო ძმაო, რამდენი
მოგაროვიაო? „მისი ძმაც“, — შენთვის ალ-
ალი იყოთო, — იმაზე მეტს ართმევდა, ვი-
დრე მისი ღირებულება იყო. ქალაღლს არ
იშურებდა, ერთხელ უიდეგ გადაახვევდა
უფრო დიდ ქალაღლში, — ტანსაცმელი არ
დაგესვაროთო! — და გაუწოდებდა.

მეც იმათ რიცხვს ვეკუთვნილი, ვინც
ხელფასს კოვფლდე ელოდებოდა და მის
ლოდინში ვიჭრებები კი არა, თვეები ვადი-
ოდა!.. ცეცხლოკიდებულ ბაზარში ხშირად

დავლოდი, დახლიდან დახლთან მივდიოდი
იმ იმედით, რომ პირიანად რამე მეყიდნა.
გამყიდველებს პირი პქონდით შეკრული და
კაპიყს არ აკლებდნენ!

— რა ღირს ეს ინდაური? — მომესმა
ახალგაზრდა მამაკაცის ბოხი ხმა,

— სამი დოლორი! — იყო პასუხი.

მე ყური გეკვიტე. ახალგაზრდა კაცს პა-
სუხი არ ვაკვირებოდა და ვაჭრობა დაუწყო.

— რატომ ასე ძვირის?!

— ჩვენს ფულზე, — უბნის გამყიდვე-
ლი, — ამას 300 მანეთი უნდა სახელმწიფო
ერთ დოლარს 100 მანეთად ყიდოს. პოდა,
ბიბია, ახლა იანგარიშე, მერგება თუ არა
3 დოლორი!

მუიდეულმა კიდევ ერთხელ აიღო ხელში
ინდაური. შეათვალიერა და ისეთი პოზა მი-
იღო, თითქოს ფიქრობდა, ეყიდა თუ არა
3 დოლარად. ბოლოს, — ფუი ეშმაკსო! —
ხელი ჩაიქნია და საფულე ამოიღო, დაკე-
ცილი დოლარის ბანკნოტებიდან ერთი სამ-
დოლარიანი ბანკნოტი ამოიღო და გამყიდ-
ველს გაუწოდა.

თვალეგაბრწყინებული გამყიდველი ხელ-
ში ატრიალებდა ლამაზად დახატულ ქოლ-
ალდს და ვერ ბედავდა მის დაკეცვასა და
ჯიბეში ჩადებას!..

თიბა ბეანოვილი

ჩაშლილი პაემანი

ი ზ მ რ ა ე ს ა

დათქმულ დრომდე მთელი საათი იყო დარჩენილი, მოდის უკანასკნელი სიტყვის მიხედვით გამოწყობილი სერაპიონი სახლიდან რომ გამოვიდა და დროის მოსაკლავად მახლობელ პარკს მიაშურა. განმარტობით მდგარი მაგნოლიის ძირში ჩამოჯდა ერთიანად ალტაცებულ-აღფრთოვანებული. „კაი ახლა, არ შემშენის ოცი წლის ბიჭივით აცუნდრუკება!“ — შეუწყრა უცნაურად აფართქალეხულ გულს, — „მთავარია, თავი დავიჭირო, ყველაფერს კრიტიკული თვალით შევხედო! კი გაკვეთილი იყო ჩემთვის წარსულის მწარე გამოცდილება!“

წარსულის მწარე გაკვეთილები კი, იტოცხლეთ, ზომავზე მეტი ჰქონდა ნაწვენევი სერაპიონს: ხუთ წელზე მეტი იყო, რაც ცოლს გაეყარა!.. ცოლმა კი თავისი არჯალი ხასიათით ისე მოაძულა თავი, ისე, რომ, არათუ ხელახლა დაოჯახებაზე ფიქრი, ქალის სიახლოვეს გაელაპ კი აფრთხობდა და აშინებდა!..

რა უყო იმ შეჩვენებულმა ისეთი, ქალის სახსენებელი სამუდამოდ რომ შეაჯავრო?! — უკვირდათ სერაპიონის ნაცნობ-მეგობრებს. წარსულის შეცდომებში გამობრძმედილი სერაპიონი კი მყარად იდგა თავის პოზიციასზე და მედგრად იგერიებდა კეთილმოსურნეთა ყოველ შემოტევას ოჯახური ცხოვრების აუცილებლობის თაობაზე.

დრო კი კოსმოსური სისწრაფით მიქროდა!..

ერთ დღეს, მარტოობით გაბეზრებულმა, ჟურნალ-გაზეთების ჩიხურს მიაშურა ჩვეულებრივ გამყიდველმა, ხურდის უქონლობის მიზეზით, რაღაც ახალი გაზეთიც შეაჩეჩა ხელში. შინ მისულმა პირველად ის ახალი გაზეთი გადაათვალიერა. „ნაშვი“ — იტყობინებოდა ლამაზი შრიფტით აწყობილი სათაური. თვალის ერთი გადავლებით ჩაათვალიერა პაწაწინა ჩიბუხ-ქოლგებით დამშვენებული განცხადებები. უცებ გველსმიშტერებული ბულბულივით მიაცივდა ერთ-ერთს: „ვარ ქმარგაცილებული, ნაზი, ზომაზე მეტად წყნარი ბუნების, კეთილი, კარგი მეოჯახე. პატივს ვცემ სხვის აზრს. ქმრად...“ მეტი აღარაფერი წაუკითხავს, ხელახლა ჩაათვალიერა განცხადება. შემდეგ — მეორედ, მესამედ!.. უცებ მთელი სამყარო შეინძრა და ატუგუნდა: „ვარ ზომაზე მეტად წყნარი ბუნების... კეთილი... პატივს ვცემ სხვის აზრს...“ ესმოდა ყოველი მხრიდან. „ვინ თქვა, ბედი არ არსებობსო, — ფიქრობდა გახარებული. — რაღა მაინცადა მაინც დღეს შემომთავაზეს ეს ნაშია თუ... მარგალიტი?!“

დიდხანს აღარ უფიქრია. თანაც დიდი განსჯა-ფიქრი

სათვის დროს არც გულში მოულოდნელად გაკრული მწარე ტკივილები და არც სადღოლე ტყავივით მოპრიანებული კინკრისხა იძლეოდა. ბევრი რომეტიკურ ვაგვარბ-ქელოთ... ყველა ფორმალური მხარის მოგვარება კოორმერატივმა „ნაშვი“ იკისრა, მით უმეტეს, რომ სერაპიონი განცხადების ყველა პირობას აკმაყოფილებდა — ნაცოლარიც იყო, მაღალიც და არც ალკოპოლს ეტანებოდა მაინცადამაინც დიდი სიყვარულით.

შემდეგ მოხდა ისე, როგორც ძველ ფილმებში ხდება ხოლმე — ვარდების თაიგულით ხელდამშვენებული ვაჟი დათქმულ დროზე მივიდოდა პარკის ბოლოში დიდ შადრევანთან, ქალს კი სოსანისფერი კაბა ეცმეოდა!..

სერაპიონი გამოერკვა. საათს დახედა. აუდენციის დრო მოახლოებულიყო. ვარდების თაიგულს შემოხვეული გამჭვირვალე ქალადი შეუსწორა და, ცოტა არ იყოს, შემკრთალმა, პარკის ბოლომდე გასწია.

შადრევანთან მისულს, გაკვირვებისაგან თვალეპი გაუფართოვდა, ჭირის ოფლმა დაასხა შუბლზე — დათქმულ ადგილზე სოსანისფერ კაბაში გამოწყობილი მისი ცოლყოფილი პეპელა იდგა და თვალეპს მამა აბრამის ბატკანივით ნაბავდა!..

ლელია მებრეპელი

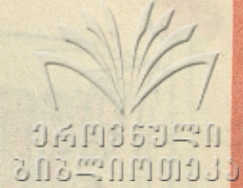
(გორის რაიონი, სოფ. ფლავი)

ნ.ბ. ლომიძისა

- რას აკეთებთ აქ?
- შიმშილობა გვაქვს გამოცხადებული!
- კი მაგრამ, მაღაზიებში რომ რაღაც-რაღაცეები იშოვებოდა, მაშინ რატომ არ გამოაცხადებთ?

ამერიკა რეკონსტრუქციის მანდილები

კაც ვიყავ, ხავარძელს ვიჭექ,
ჩემს მეგობარს კვეყანას:
იპონურია ელსმენით
საქმენ ვაწულებდი შეფთანა
ბევრია მოხუღი კონვერტით
იპსთანაც და ჩემთანაც!..
მერე ასეთმა ცხოვრებამ
კოლონიასი შეგვეყარა!..

დათვი და ავთობარი

ისევე დაიდრინა დათვმა,
ზარანი მოერია „ბაბას“.
წყრომით გადახედა დაუთარს:
ხუთი რესპუბლიკა აკლდა
ადგა, მიუბრუნდა აფთარს:
„აბა, რას გვეტყვიო ახალს?“
„ველარ ვენდობითო ალანს,
ინტერფრონტის საქმეც წაბღი
სხვა გამოსავალი არ გვაქვს,
ტყუა ვახწყაფლასო ამ ხალხს!“

სახე გაუბრწყინდა შიშას:
„ამას კი აშბობო შართალს,
უნდა მოეღოსო ბოლო
ამდენ ექსტრემისტის პარპაშის
შოდა, გავაღებო ახლა
დიად მონაპოვრის დაცვას!“

„მეგობრ, ბატონოო!“ — უთხრა,
შეტი რა უნდოდა აფთარს?!
ღმერთო, კი შეგცოდეთ, მაგრამ
ამ შენს მოვლინებულ რიხხვას
ნუთუ, დახსარული არ აქვს?!“

ბაუ, ბაუ, რუსტო, ნუ ფრენ
ჩვენს მოსკოვში უნებართვოდ,
არ აფიქრო, ვერ წაუბდენ
ძია შიშას გუნებასო!

ორ ზღვას შუა ოდითგანვე,
ორი რწმენის შეხაყარზე,
ორი კონტინენტის ხაზზე,
ორი ზღოკის ხარკინალზე
და უოფნა-არყოფნის ზღვარზე
ხაოშარი არის ლეღლო!..

ზოგს რომ ჰკითხო, რუსად
ჩაგთვლის,
არც კი „იციობს“ საქართველოს!
იციობს, მაგრამ ერიდება:
არ ხურს, დათვი გაახეღოს!

შემელიდან მოლოდინენ
მაიკო და თიკო,
ერთმანეთს „ეზარებოდნენ“,
„ვას, რა პინტი იყო!“
ტრესტის მმართველს დავევახე, —
დუშუა გოგო ხარო!
რად ბევრი ვილადაო,
ნაღდად მიყვარხარო!
ჩემს ქაქს უნდა მოვუხიო,
ცოლად მინდიხარო!
ბრილიანტი დამიბადა,
დავიშოკე ქალო!..
ხამოცი წლის მოხუცია,
თავზე არ აქვს თშაო!

დაპირებებით ნაკვებო
ქვეყანავ, მშვიერ მოწეხის,
მრავალჯერ ნაცემ-ნაცემო
კომუნისტების ტორებით,
სოციალიზმო, ნაგებო
გაურანდავი შორებით,
ათასგვარ სათოფურებით,
გარშემო — სისხლის ტბორებით,
ნაიპაგარო, ნაღვაწო
პოლიტიკური შმორებით
კაბიტალიზმს რომ აზრახობდი
მისგან ნაყიდი თოკებით.

შევაწერათ, როგორც ვაიმის,
შმოტკები და ფარა,
მერე მას თუ გაუტყდებო,
ჩვენ ჩვენი გზით წავალთ!

აფრინდა ქორი, აფრინდა,
თბილისი გაღინადირა
ბაქოს გადასწვდა კლანჭებით,
ვილინოუსს სისხლი აღინა!
„ბაზიერ“ უსაყვედურებს:
„რად იქცევთ ამრიგად?!“
„სხვაგვარად არ შეეძლოო!“
შართალი არის, რა გინდათ!
საბჭოთა არმიელია.

„ახალ კლდეზე უფრო მაგარი“,
საშოობლოს მარბიელია,
ვის აღარ დახცა თავზარის!..
„ბტიციე კავშირის“ ხაყრდენი,
ავღანეთს კარგად ნაცემი,
ბრძანების შემსრულებელი
და არა — მიხი გამარჩევი!
ოკუპანტია, თუ გუნდავთ,
მიხი წამდვილი ხაზღელი!

ახლა კი აზრი გაცვალა,
დაუფიქრებლად თხოვდები,
მაგრამ ჰოკუმანობს ხახიძო,
იციც, კიდევ რომ მოღებები
და წილტ-ქალაგებად გაქცევო
ეც სისხლიანი ტორებით!

დაგაჟ მუღამ გახერხილი
შენი თბილი წყლით,
ვეძებე და ვერხად ვპოვე
ნავთი თბილისში!
რადგინდ რაქამ გულღილტვები
გაღამიწმინდოს,
მომაგებებ სმოგს და ხმაურს,
ჩემო თბილისო!
მოვიარე დასავლეთი,
სად არ მაწვიმდა!..
ვეძებე და ვერხად შევხვდი
უაჩად დაწლიდარს!..
აქ რომ დავრჩე გაწაფხულზე,
მომეშასა ვეძებ:
შენი ჰადრის ბურტყული მიჩენს
თვალის ანთებას!

1981 წ.

ილუსტრაციები ბ. ლომიძისა

ყნფსუგ, ურსფი!

მე ექსპლუატაციისათვის ნაშუთ-
ან კაცს ხურვილი არ უნდა ვახტ-
ნოდა! რაკი შტატისანი თანაშორ-
ომელივით მალაშიწეში მოსიარუ-
ლეს ამედი ვადაშიწედა, იძულებ-
ბული ვავხდი, ისევ შინაურ რე-
სურსებში შეცადა ბედი და ძველ
ნაკერებში ნიფხვის შესაკერი ქსო-
ვილი შეძებნა... ამოად დავუჭრი
სამი შეტრი სისხლივით წითელი
დროშის ამ საქმისათვის გამოყუ-
ნების ფიქრმაც კი გამბურძგლა
(ყველას, ვისაც ახსოვს ოცდათვ-
რამეტი წლის ელეთ-მელეთი, აღ-
ბათ, გამოგებს და არ ვაუვირ-
დება ჩემი შიშის საფუძვლიანობა).
ძალითაც რომ ვშალო, თუ სხვა-
გან არა, ახანოში მინც გამოჩნ-
დება და, შეტი ვი არ უნდა მსო-
ფლიო პროლეტარიატის ღალატს?
სად ვინდა შერე თავი გამოყოყ?!
ნირწამხდარი, იძულებული ვა-
ვხდი, ისევ შალაშიწეში შევლო და
შეძებნა სხეულის შესანიღბავი ეს
შეტად საჭირო საშუალება. ამ
უშედეგო ძებნაში ნიფხავი არა,
მაგრამ მისი შოვნის ბევრი მსუ-
რველი გავიცანი და ჩვენს შორ-
ის ისეთმა ძმებამ და თანაგრძნო-
ბამ დაისადგურა, როგორც ავა-
რაქზე ერთ ოთახში მოხვედრილ
დამსვენებლებს შორის შეარდება
ხოლმე დროის მცირე მონაკვეთ-
ში.

ყოველი დღის ბოლოს, ზოგ-
ჯერ ვხასაცდენილი მეგობრები,
ერთმანეთს ტელეფონით ვუკავ-
შირდებოდით და მთელი დღის
გაგონილ-განცდილს ერთმანეთს
ვუწიარებდით.

— გამარჯობა, ბებანი!
— ვაგიმარჯოს!
— ახალი ხომ არაფერია?
— ვისზე?
— აი, იმაზე, ჩვენ რომ ვიცით!
— მოო, შენა ხარ, ვიტორ?!
ამბობენ, ამ თვის ბოლოს შეთვ-
რამეტეში უნდა მიიღონო!
— არ გამაჯიო? მართლა?!
ან კიდევ:
— დილა მშვიდობისა, ვასო!
რა არი, გეძინა, კაცო?!
— მოო... — და ამას ღრმა თა-
ვაზიანი დასტური მოჰყვა.
— ახლავე წამოდი „თბილმრე-
წვეპრობის“ ოცდაჩვიდმეტში
— რა არი?!
— ვიტანამური ტრუსები უნდა
მიიღონ!

— ვიტანამური არ მანდა!
— რატომ?!
— ისე აქვს ტოტები ალლია-
ვებული, ვინდ ჩავიცვამს, ვინდ
არა! გუშინ უახანი ფეხბურთელ-
ისაგან ვიყიდე ტრუსიც და შაი-
სურიც!..
— ბავთებიანი?
— კი!
— ზედ რა აწერია?
— „სალამ ალიეჟოში“
— რა ნომერია?!
— სუთი!
— მაშ, ხუთიანისკენ წასულა
შენი საქმე!

დრო მიდიოდა, მაგრამ სა-
შველი არ ჩანდა, შარვალზე შემო-
კერილ ქაშარს ხშირ-ხშირად ვამ-
ოწმებდი და შესაძლო ფათერა-
კისაგან თავს ვიზღვევდი, მაგრამ
„ეს ცხოვრება გაჯახარებს დიდ-
ხანს ვანა?“ და ერთხელაც მოე-
დანზე, კარაქის რიგში, მალაჩის
გალებსას, ისეთი ძალით მომაწ-
ვინე ცხიმის მოყვარულნი, რომ
შარვლის ღილები ცაში გაელ-
ვებული კომეტებივით გაქრნენ
დანიშნულების ადგილიდან... და-
მდულრულივით ელდანაცემმა
შარვლის უბეზე ვიტაცე ხელი და,
ფეხნაღრობი, დახლის გვერდ-
ით ჩავიკეცი!..

— როგორა ხარ, მეგობრო?!
ინფარქტი?! — შემეკითხა ვილ-
დაც ქერათიანი ახალგაზრდა და
მაჯაზე მტაცა ხელი...
— არა!
— თირკმელი?!
— ჟარესი ფეხი მელრძო... —
ჩავილაპარაკე ტყვილით შეწუ-
ხებულმა და შარვლის ხალტეს
კიდევ უფრო მოვუჭირე ხელი.
— სასწრაფო! — დაიძახა ჩემ-
მა კეთილისმდღომელმა და ღირე-
ქტორის კაბინეტიში შევარდა.
როდესაც მიმღებში მომხიბლ-
ავმა მორიგე ექიმმა შარვალზე გა-
ბმულ ქაშარს გამოკრა ხელი, ბუ-
სავით დავუბრიალე თვალები და
თავგანწირულივით ვიყვირე:
— არავითარ შემთხვევაში ხე-
ლი არ ახლოთ! თუ დახმარება გი-
ნდათ, ტელეფონით ჩემს მეუღლ-
ეს გამოუძახეთ!
საავადმყოფოში მოვარდნილი
გულგახეთილი ცილა ახლოს
მოვიხმე და კურში ჩავტურჩულე:
— დილას რომ ჩემი დაეკრე-

ბული ნიფხავი გარკვევ. გარა?
— არა! რაზე შეკითხები?
— სასწრაფოდ გავარდი და
მომიტანე!
— ხველი?!
— არა უშავს რა, ტანზე გავი-
შრობ!

ერთი სიტყვით, სანამ ხველი
ნიფხავი შიშველ ფეხებზე არ ამ-
ოვიცვი, არც ერთი ექიმი ახლოს
არ მივიკარე, შერე კი კრუსუნ-
კრუსუნით გულაღმა ვაჭმობტე
და საავადმყოფოში ორი კვირა
ვიწილე გვერდები... იქიდან გა-
-ოწერისას დიდხანს ვეხვეწე ჩო-
ფურა ხანითარს, მომყოფე-მეთქი
ეს ბეჭედდამლიანი ნიფხავი, მაგ-
რამ ქვა აავლო და თავი შეუშვი-
რა, — ხუთ უურნალშოა გატარე-
ბული და მამადმერთი რომ ჩა-
მოვიდეს, ამას არ მივცემო!

იქიდან გამოსულმა, უნიფხო
მეგობრებს თავი მოვუყარე და
დამაჯერებლად დავმოდვერე:

— საავადმყოფოში დიდხანს
ვიფიქრე ნიფხავით მომარაგების
პრობლემებზე. ქვეყანა გაივსო
ათასნაირი წამოწყებებით... რა
იქნება, ჩვენც რომ ჩამოვყალი-
ბოთ კონცერნი, ასოციაცია, ან
თუნდაც, კოოპერაციო?! ამით
ხომ უდიდეს დეაწლს შევიტანთ
უნიფხვოდ დარჩენილ ჩვენს თა-
ნამემამულეთა ყოველდღიურ
ცხოვრებაში?! ქსოვილი, შეიძლე-
ბა, ვლადივოსტოკში ან ხაბაროვ-
სკში ვიწოვოთ, იაპონიასთან ახ-
ლოს არიან და არ გავვიძინელ-
დებ! ერთი-ორი საკერავი მანქა-
ნა კი აქაც შეიძლება შევიძინოთ

და ამით უდიდესი წვლილი შე-
ვიტანოთ მსუბუქი მრეწველობ-
ისა და ვაჭრობის სამინისტროე-
ბის საქმიანობაში თქვენ ვერ წარ-
მოიდგენთ, მათს ხელმძღვანელ-
ებს რამოდენა დახმარებას გავუ-
წევთ!

სიტყვა და საქმე ერთი უნდა
იყოს! მომავალი შეკრება ხუთ-
შაბათსა გვაქვს, ძველი უნივერ-
სალის შესასვლელთან, ვისაც უნ-
და ამ საშვილიშვილო საქმეში
თავისი წვლილი შეიტანოს, ზუ-
სტად თორმეტ საათზე გამოცხა-
დდეს! აბა, ბე, უნიფხოებო!

სინდრომი სავსე გამოქვამსი

2007

ახლანან ლანჩხუთის რაიონის მთიან სოფელ ორაგვეში აღმოაჩინეს გამოქვამული, რომლის სიგრძე 120, ხოლო სიგანე 850 მეტრია. ეს გამოქვამული იმითაა საინტერესო, რომ მასში ჰერმეტიკულად დახურული ასამდე ხორბალსაცავია, ძველი ქართული ხორბლის ჯიშებით სავსე. მეცნიერები ფიქრობენ, რომ აღნიშნულია ხორბლის უნიკალური სახეობები ჩვენს წელთაღრიცხვამდე მე-4 საუკუნეს უნდა განეკუთვნებოდეს! ეტყობა, ღირსეულ წინაპრებს ჯერ კიდევ მაშინ სცოდნიათ სასურსათო პროგრამის ახლანდელ მძიმე მოსალოდნელი მდგომარეობის შესახებ და ადრეიანდ გარჯილან ჩვენი დახმარებისათვის.

მთავარი და სასიამოვნოა ის ფაქტი, რომ ორაგვეში აღმოჩენილი ხორბალსაცავით რაიონს უცებ მოეხსნა როგორც გამომცხვარი პურის ღეფიციტი, ასევე სათესლე მასალის რესპუბლიკის გარედან შემოტანის პრობლემა. ამიერიდან საუკეთესო ხარისხის პურიც სისტემატურად შეგიძლიათ შეიძინოთ თვით გამოქვამულში არსებულ ფურნებსა და რაიონის ნებისმიერ ფურნე-მალაზიაში!

გარაუდობენ, რომ ხორბლის არსებული მარაგი ლანჩხუთელებს 20-25 წელიწადს ეყოფათ!

რევაზ ლორია
(ქ. ლანჩხუთი)

ნახ. ბ. შტრაჰამისა

— რაო, ვინა ვართო?!
— ტრანსპორტის ბილეთები ძალიან გაძვირდა და მოსკოვში ფხვით მივდივართო!

ფრენსის ოკლს მედახიან. სწორედ მე მოვკალი ტეხასელი ბილი, მეტსახელად — „მფატრავი“, ხალხს რომ ციანიდით წამლავდას.. მე იგი თვითონ მოვწამლე!.. ეგრე მოუხდებია ჭერ ხომ იმან დამიპირა საიქიოს გასტუმრება?!

მკვლელობის ღამეს შინ გახლდით და ჩემს საქმეს ვაკეთებდი — ბუხართან მოკალათებული წიგნს ჩაკირკიტებდი. წიგნი გაუსაძლისი იყო. წარმა გაიწყურიალა.

— ფუი! — ვგონებ ასე ვთქვი და კარი გავადე. ზღურბლთან მამაკაცი იდგა.

— რადიოს შესაკეთებლად მოვედი — შითხრა მან.

— შემობრძანდით!

ჭაბუკის მზერა რაღაც უცნაურად მეჩვენა. რაღაც სხვანაირად იდგა და სხვანაირად მიცქერდა.

— მე ოსტატი არ ვახლავართი — თქვა ბოლოს მან.

— აბა, ვინა ხარ?

— ნახავთ!

ჭიბიდან პატარა პაკეტი ამოიღო, ფხვნილი წყლიან ჭიქაში გახსნა. მაშინ კი მოვედი აზრზე, ვინაიდან გავეთებს რეგულარულად ვკითხულობ:

— ღმერთო ჩემო! — წამოვიყვირე. — თქვენ...

— ვინა ვარ?! — გამიღიმა.

— ბილი-მფატრავი ტეხასიდან, ციანიდით მომწამვლედი?! — ხმა მიცახცახებდა.

თავი მდაბლად დამიკრა.

— თქვენი მონა-მორჩილი — ზრდილობიანად თქვა.

— მაგრამ ჩემს მოწამვლას, რა თქმა უნდა, არ აპირებთ!

— მაგალითად, რატომაც არა!

— იმიტომ, რომ... იმიტომ, რომ ჭერჭერობით ეს არავის უცდია. მე საერთოდ არ მომწონს საწამლავი..

— თავდაპირველად არც შეთისხილი მოგწონდათ!

— არც ახლა მომწონს! — ეს ჭიბრზე ვუთხარი.

— კინალამ გადავიფიქრე თქვენი მოწამვლა.. — თქვა ტეხასელმა ბილმა. — შეთისხილს მეც დასანახავად ვერ ვიტან.

— არა, ნუ გამწირავთ! ეს შეუძლებელია! თქვენ ამას არ იკადრებთ! სიკვდილისათვის შეტისშეტად უმწიფარი ვარ! შეტისშეტად ლამაზი წარმოდგინეთ, რომ ეს მშვენიერი სხეული ასე უდროოდ მატლების სახრავი გახდეს! დამინდეთ, მე მინდა განვიცადო სიყვარული, ცხოვრების სიამე და სიმწარე! იცით, რაოდენ ნიჭიერი ვარ?! რამდენ ადამიანს მოვენატრებთ! ო, ბილ, ეს არ უნდა მოხდეს! ნუთუ, ისეთი უგულლო ადამიანი ხართ, თანაგრძნობა არ იცით?!

— არ ვიცო! — მიპასუხა.

ამგვარმა ტკბილმა საუბარმა დიდხანს გახსნა. ბოლოს და ბოლოს, მას მოთმინების ფიალა აევსო..

— მოვრჩეთ ბაზარს! — დაიყვირა მან. — რა სულის ამომრთმევი ვიღაცა უოფილხარ! მსხვერპლის წუწუნი არ არის ურიგო მოსახმენი, მაგრამ გაუთავებელი არაფერი ვარგა! საწამლავი რომ იმოქმედებს, როგორ დაიწყებ კლაკუნა-გრეხას, ის მინდა ვნახო! ყველაზე უფრო ამითი ვტკბები! აბა, გამომართვი საწამლავი! მოვთავოთ ლაუბობას..

— მაშასადამე, იმედი გადაწურულია?

— ყოველგვარი!

— მომეცი ჭიქა, ტარტაროზო! ახლა იხილავ, თუ როგორ ხვდება სიკვდილს ჩვენი გვარის ხალხი!

ჭიქა გამომიწოდა. დავლიე. ხალხის ტეხასელი სავარძელში გამოიჭურმა და წარმოდგენის საცქეროდ შიშე მზადა. გავიდა რამდენიმე წუთი, მაგრამ არაფერი მომხდარა. არავითარი კრუნჩხვები..

— ეს მოლოდინია საშინელი, — ვთქვი მე. — კიდევ დამისხი! რაც შეიძლება მეტი ციანიდი და რაც შეიძლება ნაკლები წყალი!

— შე ლოთო! — დამტუქსა ბილმა. არც ახალმა დოზამ იმოქმედა. ბილს აღვღვება დაეტყო.

— ასე როგორ უნდა მოუშალო კაცს ნერვები, არა გრცხვენია?! — თქვა მან. — რა ტყუილად დამაკარგვინე დრო! ვინ იცის, აშდენ ხანს რამდენ ნორმალურ ადამიანს გავაგზავნიდი მოუსავლეთში?!

— პირადად მე, — ვუპასუხე, — კიდევაც მიხარია, რომ არ იმოქმედა! რა გაეწყობა, ნიშნად შერიგებისა, მოდი, ვისკი დავლიოთ!

ვისკის ხსენებაზე ბილს ფერი წაუვიდა, თვალეები ღამის გადმოუცვივდა, წუთით ენა წაერთვა..

— თქვენ... სვამთ... შოტლანდიურ ვისკის?! — ძლივს ამოღერდა.

— რასაკვირველია ცოტათი რომ შეგანჯღრევს, განა რამე შეედრება?!

— გემებით რომ ჩამოაქვთ, იმ ვისკის სვამთ?

— სხვას საერთოდ არ ვეკარები!

— რა უბედურებაა! — აღმოხდა მას. — რა თქმა უნდა, არ იმოქმედებდა. როგორ ვერ მივხვდი. თქვენს ცხვირს როცა შევხვდე, მაშინ როგორ ვერ მივხვდი!

— აბა, აბა, სხვის ცხვირს თავი დანებე! — მხიარულად ვთქვი მე, — მაინცდამაინც თუ გინდა, კიდევ დამისხი ეგ შენი საწამლავი — ჭიქა გავუწოდე.

— მე არ შემიძლია თქვენი მოწამვლა! — აღიარა ბილმა. — მათზე, ვინც ათ წელიწადზე მეტს ნიუ-იორკში ნაყიდ შოტლანდიურ ვისკის სვამდა და მაინც ცოცხალია, ციანიდი არ მოქმედებს! ასეთ ხალხზე არც ერთი საწამლავი არ მოქმედებს!

— შენ თვითონ არა ხვამ შოტ-
ლანდიურ ვისკის?

ბილს თავნარი დაეცა:

— ღმერთო ჩემო, ცხადია, არა!

— ის ვინ იყო, მოწამვლას რომ
მიპირებდა, ხომ არ იცნობი?

— მერე...

— ყური რომ არ ათხოვა ჩემს
ხვეწნა-ვედრებას...

— მერე...

— ახლა ჩემი ჭერი დადგა. სუფ-
თა ვისკი დავლიოთ თუ სოდიანი წყა-
ლი გავუროო?

— ნუთუ, ვისკის დამალევი-
ნებთ? — შეძრწუნდა ბილი. სახე
ცარცივით თეთრი გაუხდა.

— ეჭვი არ არის, სწორედ შავს
ვაპირებ!

— გევედრებით, შემიბრაღეთ,
მისტერ ოკლ! — აქვითინდა ბილი. —
ნამეტანი ახალგაზრდა ვარ, ნამეტანი
ლამაზი სიცოცხლე მწყურია! მინდა,
ვასვა ხალხს საწამლავი და ვისია-
მოვნო..

— მაშ, სუფთა თუ სოდიანი
წყლით?

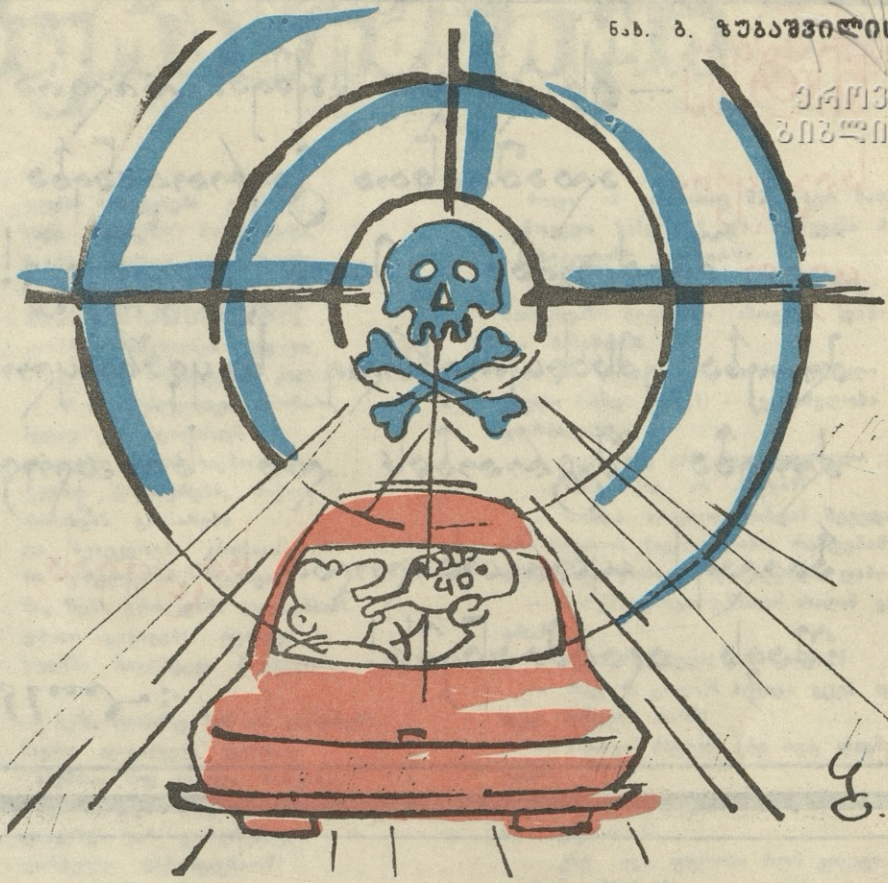
— თქვენ ჰუგენოტი ხართ, ინკვი-
ზიტორი..

— მიდი, მისცხე, და გული რომ
არ დაგწყდეს, მე შენს საწამლავს
შევსვამ!

საწამლავი დავისხი და შევსვი..
ბილმა კი ვისკი მიირთვა!

— ო, სატანის ნაშიერო! — იკვი-
ლა ბილმა, ჰიქას ხელი დაავლო და
გამოცალა. ვისკი აწალთახალი ვახლ-
დათ, ის-ის იყო, ნავსადგურიდან
მომიტანეს. სწორედ ამიტომ ბილმა
ხუთ წუთში სული განუტევა, ყალი-
ონი მიაუდა, მაშასადამე. შეწარი
გადავაფარე უძრავ სხეულს, შემდეგ
საწამლავი გავაკეთე, ვისკით გავაწა-
ვე, დავლიე და სასერიწოდ გავწიე!

სულ ეს იყო და ეს. ამიტომ,
გთხოვთ, დაშეხმაროთ და არ დამსა-
ჯლოთ! ისე კი ძალიან მიხარია, რომ
მოვწამლე!

ზ.ზ.

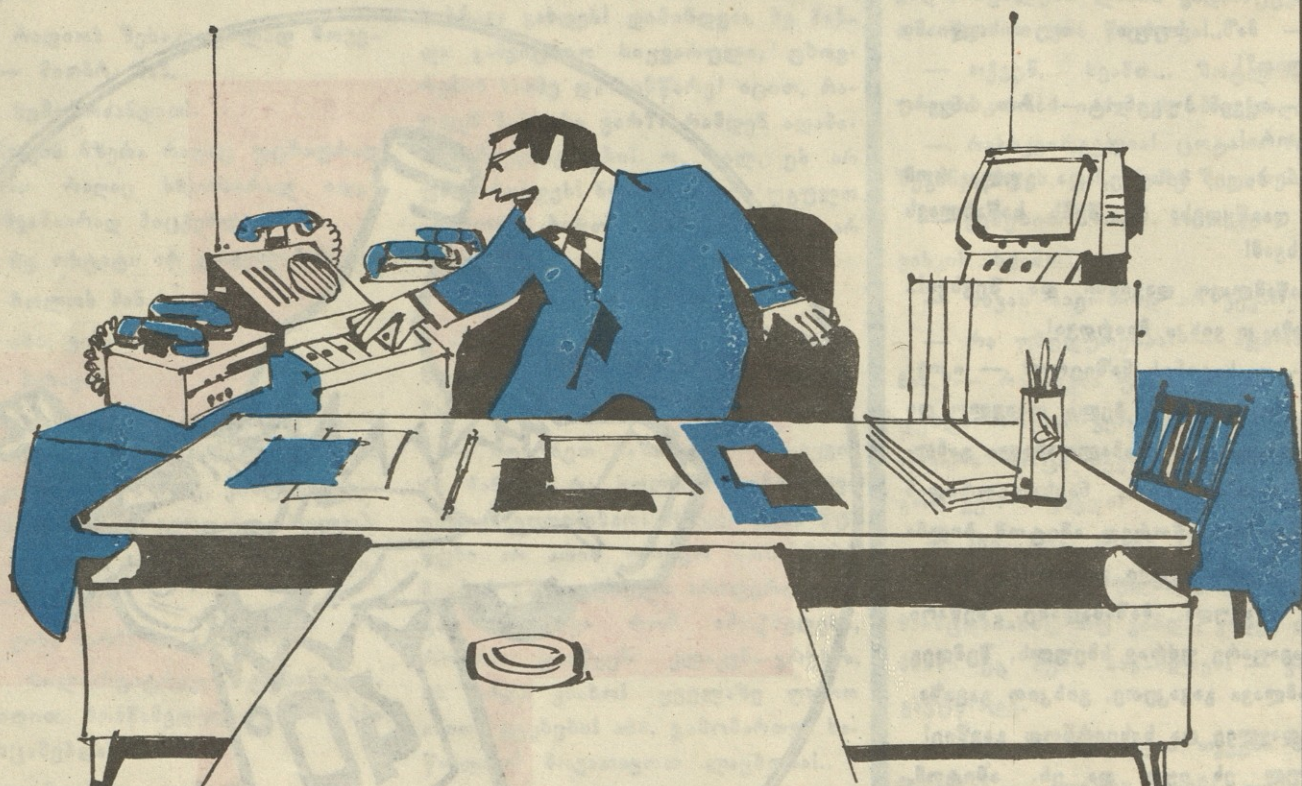

პ.

სადაც — ეს რაღაც სანდო! რაღაც იმედი, რომ
 სარგებოთ ადამიანთა ჯიხვიანება შეიძლება, სარგ-
 ებოთ შეიძლება მათი ქორიძვრე! სარგებოთ შეი-
 ძლება ემსახურებოდეს საყვანაყონს, სარგებოთ შეი-
 ძლება მეტრობის რა სადაყოლიონ ემსახურე-
 ბადე! ყოველიველი სარგებებს, რომელიც თი-
 შებს ადამიანებს!

... რაღაც უფროსად:

ნ. ა. ლომუანი

— მონახელიძე, ხვალ სასწრაფოდ ვიკრიბებით რეს-
 ტორან „არაგვში“ და იცოდე, არავინ დააკლდეს!
 — ვინ დააკლდება, ბატონო, მაგრამ რისთვის ვიკრი-
 ბებით?!
 — ჩვენს აპარატში მომუშავეთა რაოდენობისა და
 ვინაობის დასადგენად!

სალალოზო სტრიკონაბი
დოდო ზურაბიშვილს

ყურნალისტს და იუმორისტს, —
გლოცავ, — დოდო ზურაბიშვილს!
მინდა, შუბლზე გეამბორო
შენი დაბადების დღისთვის!
იუბილეს მოგილოცავ,
შენ, ავტორო ჩემო, ძველო!
ჩემი თავი გენაცვალოს,
ჩემი თავი შემოგველოს!
ორგულობას ვერ დამწამებ,
ვერც — სიმკაცრეს, დოდო!
ვარგის ნაწერს, შენსას, გბეჭდავ,
უვარგისით ვავსებ გოდორს!

შენი „ნიანაი“

სამოცდათი რა არის?

სამოცდათი რა არის? —
სიცოცხლის შუახანია!
ხან ხიყვარულმა დამცალა,
ხან სხვას დავადე ბრალია!
ახლა სიღიწე ვარჩიე.
ოჯანი შევქმნა, კაია, —
სამშობლოს წამოვღწარო
თერთმეტიოდე ბაია..
ახლა ვარდობას ვიბრუნებ,
მომყე, კალამო, თაბანო, —
მომავალ საუკუნეში
შესვლა რომ დავიტრახაბო!

ცხოვრებამ ბევრი მაწამა
და მეც ბევრი რამ ვიწამე,
რაც „ნიანგს“ გადავარბინე,
„ლიბილიში“ გადავიტანე!
„ლიბილსაც“ მალე მოვწყენდი.

ლექსი ნაკვეთებს ვატალე,
ისევ „ნიანგში“ მოვბრუნდი,
ჩაჭრს ბულოც გადავყოლე..

რას მიკითხვია?

— რას მიკითხვია ნეტავი:
„რად არ თხოვდები, ქალაო?!“
აქ რომ მესტუმრე, მითხარი,
ნეტავ ვინ დაგაძალაო?
გაგიგებს ჩემი საქმარო,
ტყვიას გაგიძვრენს, ბიჭო,
შიშხიგან გაიპარები
და შეგეკვრება კრიკაო..
რა ეშვებოდათ, ნეტავი,
მაგ შენს ერთ ფარა ზაღლებსა?
ცოლი გაგიგებს, იცოდე,
გულში ჩაგიქცევს ნაღვლსა!

— ჩემს ცოლზე შენ რა გაჯერებს,
ჩაერი დაგილევს ფერსაო!
საქმრო თუ გუვლა, მარტოკა
რად შენვდი სიხერესაო?
დახლზე ვინ გაჩერებდა
ღირსეულ საქონელსაო?
ჯოტაცებენ უმალე,
ვინ გაუშვებდა ზელსაო?

— ძვირფას საქონელს ძვირფასი
მყიდველი უნდა, ვაჟაო,
თორემ უფელა ვერ შეწვდება,
შენ დაგავიწყდა, ვანაო?
შენაირ ღატლაკანას
ჩემთან ვინ გაქარებდა?
ვიღრე შენ შემტემბრდე,
სიყვდილს გავუხსნა კარებსა!
— ძვირფას საქონელს, თუ ფიქრობ,
კაი მყიდველი სჭირდება!
იაფუასიანს მოსძებნი,
როდესაც გაგიჭირდება!

სწამს ვინ დათმონს?

სწამლან ლიბილინს ქალად მიცნობს.
კისკისი უფრო მიყვარს, ვიდრე მოღუშუ-
ლი სიარული. ჩემს მოღუშვას ვერც იტანენ.
აბა, იუმორისტ ქალს როგორ მოუხდება გა-
კაახებდა? — სიცოცხლისათვის ვარ დაბადე-
ბული..

ზოდა, იმ დილითაც მშენიერ სახითვე
გამოვედი სახლიდან და ჩავედი მეტროს
„სხმეტელის“ სადგურში.

ჩასვლით ყი ჩავედი, მაგრამ როცა „რუ-
სთაველის“ მეტროში ამოვედი, დანა პირს
არ შიხსნიდა..

— რა იყო, გოგო, რა მოღუშული ხარ?
ცუდი მოხდა რამე? — გადამელობა ერთი
ყურნალისტი.

— ოო, ისე ვარ ვაცოცხლებული რომ..

— რა იყო, არ იტყვი?

— მოხდა, ზოფიყო, მოხდა შევედი თუ
არა მეტროს მატარებელში, რამდენიმე ახ-
ალგაწრდა წამოვდა და ადვილი დამითმო..

— მურე? კარგი უქნიათ! რაღამ გვაჯა-
ვრა?

— გასაჯავრებელი არ არის?

— რატომ, გოგო? პატივი გცეხ და კი-
დეც ნაწყენი ხარ?

— პატივი, პატივი! ესე იგი, დავებრდი,
ხომ?

— არ დაბერებულხარ, მაგრამ წომ გენ-
ხეს უფროსი?

— ესე იგი, უფროსი რომ ვიყავი, იმი-
ტომ წამოხტენ?

— აბა, რა?

— კარგია, თუ დაიჭერ, რომ ასე იოლად
თმოხენ საქმს..

სარკვევარტო სანუგარო

სამას სამოცდათი იმდღე
თქვენ მოგაკუთვნი, კაცებო,
ხან ზეგარდითი ნაწელო,
ხან ყინვასავით მკაცრებო!
იმდენი ვიტორავიყვით,
ვიჩივდით შინ და გარეთა, —
ერთი უფლება გვქონოდა, —
ჩვენს კარს გვდგომოდა „კარტა“!
თუ მარტო შეიღებდა ვწრდით,
ოჯანიც გავწვა თავზედა,
დღეს ათჯერ მეტი შრომა გვაქვს,
აღარ გიდგავართ განწედა
ქალმა წაგართეთა შარვალი,
ქურთუკი, წულა-მესტია,
პროფესია თუ ადგილი,
რაც ჩვენთვის მეტისშეტია!
მანქანის საჭეს ვუწივართ,
გმართავთ დაწვას და ტრაქტორსაც,
ჩვენგანაც ქილოდო ეკუთვინს
თანახლოობის მამგონსა!
სამას სამოცდათუთ დღეში
ერთი დღე გვერგო წილადა! —
რატომ დავგვიგართ, არ ვიცი,
სიცოცხლე განაწყენარდა..

დღეს წინსაფარი ჩაივით,
რეცნეთ და ნებეთ ჭურჭელი,
ისტორიაში ჩაწეროთ
ეს რჯახური ფურცელი!
იქნებ დღეს დავგვლოთ ფახი და
აღარ მოგვეტყვიტ ცდუნებით,
„ავგივისოთ ტურჩის ყულაბა“
მაგ კოცნის უწაფთუნებით!

აქსელერაცია

საბუთით — ბავშვია! შეხედავ — კაცია! —
 აი, რა ყოფილა აქსელერაცია!

ჯერ კიდევ აკვანში, ზღაპრების სჯეროდა!
 სუყველას ეგონა, რომ გაგიჟდებოდა!

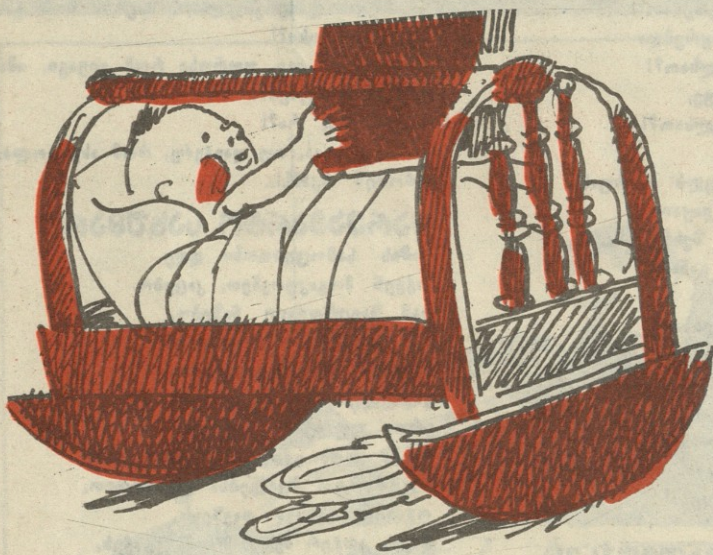
შემდეგ კი (ასედაც უნდა მომხდარიყო!)
 სკოლაში შევიდა, — ჯერ ექვსის არ იყო!

შევიდა და გული არავის ატკინა,
 იქსი და იგრეკი მაშინვე დატკვირა!

სულ ერთხელ კმაროდა თვალის გადავლება,
 თვითონ მოისურვა ფიზიკის სწავლება!

არსენა ვინ იყო?! — მთასავით აეწყო!
 ცამეტის არ იყო, უღვაში დაეტყო!

„ბავშვთა სამყაროში“ დედიკო დიდგულობს,
 ორმოცდაოთხ ნომერ ფეხსაცმელს კითხულობს!

მამის კოსტიუმი და ჯემპრი აცვია! —
 აი, ეს ყოფილა აქსელერაცია!

წამომართულია, როგორც თევზის ზვინი,
 ამბობს: საკუთარი მაქვსო თავის ტვინი!

ყურში არ შეუშვა, რაც ველაპარაკეთ,
 თავისით ისწავლა კრივი და კარატე!

მალე სიჭაბუკე უკან მოიტოვა!..
 გადავრჩით, ქორწილი რომ არ მოითხოვა!

ახლა საბუთითაც ნამდვილი კაცია!
 გავთავდით, გათავდა აქსელერაცია!

ლევან სულავა
 (ქ. ქუთაისი)

ეროვნული
 გამომცემლობა

ნახ. ი. შანიტაშვილის

დღეისთვის..

ჩვენში პრივატიზაციაც,
 ეკონომიკაც საბაზრო, —
 ზოგისთვის თითქოს საქმეა,
 ზოგისთვის — სამატრაბაზო!..
 მაინც სხვათა მთავარი,
 ფახდაუდები განძი რამ:
 ჯერ, — ხადაც შეუძვრენივართ, —
 იქიდან გამოგვაძვრინა!

ანზორ აბულაშვილი

მეზიანება

ქართული ანბანი

— ანი, იცი შენ ქართული ანბანი?
— დიან, ვიცი!
— მითხარი მაშინ,

ან-ის შემდეგ რომელი ასო მოდის?
— ყველა დანარჩენი..

მეცნიერი და მეზღვაური

ერთი მეცნიერი გემით მიცურავდა. მან შეზღვაურს ჰკითხა:

— შენ გრამატიკა იცი?
— არა, არ ვიცი — მიუგო მეზღვაურმა.
— ნახევარი სიცოცხლე დაკარგავს! — უთხრა მეცნიერმა.
— ამოვარდა გრივალი, გემმა ჩაძირვა დაიწყო.. მაშინ შეზღვაურის შევეკითხა მეცნიერს:
— შენ ცურვა იცი?
— არა, არ ვიცი — მიუგო მეცნიერმა.
— ახლა შენ მთელ სიცოცხლეს დაკარგავს!

კინოში

— რა ღირს ბილეთი? — შეეკითხა ბიჭუნა მოლარეს.
— ოცდაათი კაპიკი!
— მე მარტო თხუთმეტი კაპიკი მაქვს. ვთხოვთ, მომცეთ ბილეთი და ვაძლევთ პატროსან სიტყვას, რომ კინოსურათს ცალი თვალით ვნახავ!

ქნელი შეკითხვა

მასწავლებელმა შეკითხვა მისცა მოსწავლეს. ის დუმდა.
— ალბათ შეკითხვა შენთვის ძალიან ძნელია!
— არა, ჩემთვის პასუხია უფრო ძნელი — მიუგო მან.

ეს რომელი დროა?

მწიკს გაკვეთილზე მასწავლებელი მოსწავლეებს უხსნის:
— აბა, ბავშვებო, მომისმინეთო თუ შევაბობ: შე ვიღიშები, შენ იღიშები, ის იღიშება, ჩვენ ვიღიშებით, თქვენ იღიშებით, ისინი იღიშებიან, — ეს რა დრო იქნება?
— ნიკამ იფიქრა, იფიქრა და უპასუხა:
— ეს იქნება კვირა, მასწავლებელო!

რა უფრო ახლოს არის?

ბაკპათილემ მასწავლებელმა ჰკითხა მოსწავლეს:
— მითხარი, რა უფრო ახლოს არის ჩვენგან — აფრიკა თუ მთვარე?
— მთვარე! — უპასუხა მოსწავლემ.
— მთვარე?! რატომ?!
— იშიტომ, რომ ჩვენ მთვარეს ვხედავთ, აფრიკას კი — ვერა!

ეურნალობის წინაშე — № 6. (1836) — თბილისი გამომცემლობა 1923 წლის ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი

სარედაქციო კოლეჯი:

აგაბიძე ივანე (მასუხისმგებელი მდივანი), ქახიანი ივანე, ნოზიძე სარდა, რევაზ თევზაძე, ქვიციანი (მხატვარ-რედაქტორი), ნოდარ მალიაშვილი, ილიაშვილი, ხაჩიძე, ხევისაძე, ხახუაძე (მთავარი რედაქტორის მოადგილე), ჩხეიძე, ჩხეიძე, თაყაიშვილი.

ტექნიკური რედაქტორი: ხაჩიძე დავით

დაბეჭდა ასაწყობად 20. 02. 92 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 28. 04. 92 წ. ქალაქის ზომი 60x90¹/₂, ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 3. სააღრიცხვო-საგამომცემლო თაბახი 3,6. საქართველოს ეურნალობის განყოფილება „სამშობლო“, შეგ. № 202. ტირ. 63 000. ეურნალობის გამომცემლობის თბილისის რედაქციის შენობის მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 880008. თბილისი-8, რუსთაველის პარკის ქუჩა № 48.

ტელეფონები: მთავარი რედაქტორის — 99-55-54, მთ. რედ. მოადგილის — 93-19-42, 3/3 მდივნის — 93-10-78, მხატვარ-რედაქტორის — 99-02-38, განყოფილებათა გამგებების — 93-49-32, რედაქტორ-ლიტმუშაგების — 99-02-38, მდივან-მე მანქანის — 99-76-69.

Сатирико-юмористический журнал «НИ-АНГИ» (на грузинском языке). Тбилиси, ир. Руставели № 42. Типография журнально-газетного издательства Грузии «Сампобло», ул. М. Костая № 14.

შპსი 5 მან.

ბეჭედი 70187

— შე კაცო, მიწას უფასოდ არიგებენ და შენ კილოს
5 მანეთად ყიდი?! (— You man, they buy the soil for nothing and you sell for 5 maneti per kilo?)

ნახ. ბ. ლაშვილისა (by N. B. Lashvili)